

Glasnik

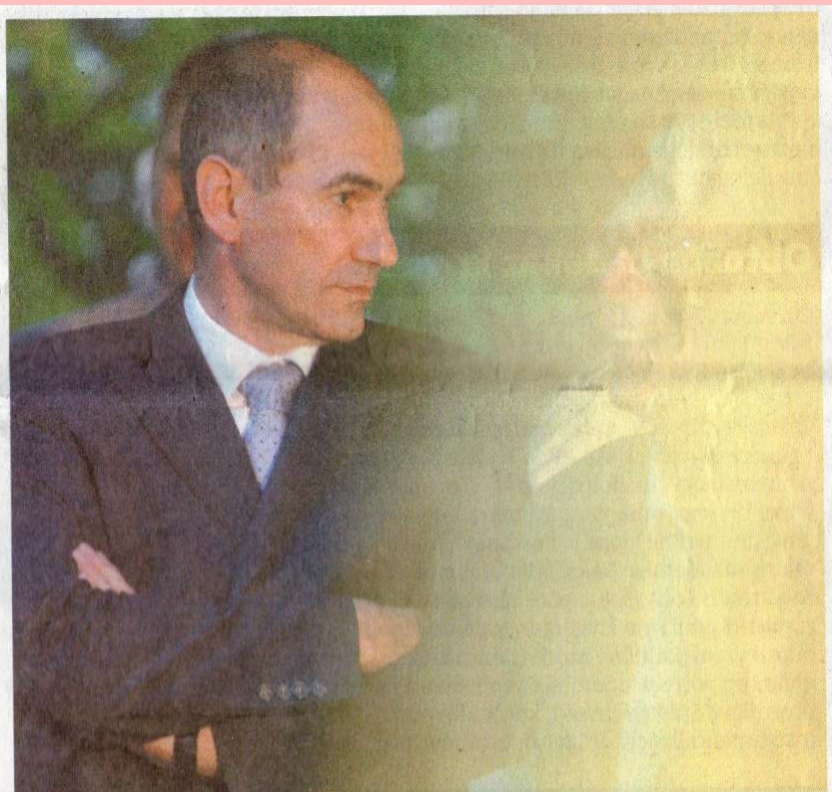
Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 104

Izlazi subotom

Zagreb, 11. rujna 2010.

Senca Patrie pada na Janeza Janšo na še enih volitvah. (Tit Košir)

Janez Janša: Udbomafija še živi

Mate Čavar,
Savjet
Slobodne
Hrvatske,
Zagreb

BRIJUNI

RADE

ŠERBEDŽIJE ...

Diana Majhen, Zagreb

ISTORIJA, A NE POVIJEST

Gen Kameni, Zagreb

**NACI-KOMUNISTI U
POGLAVNIKOVU SRBU**

Stranka Pučkih Ustaša
stranka.puckih.ustasa@gmail.com
Ustrojni odbor

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Moj hrvatski dom

- Asaf Duraković: PRENESRETNI JEZIK.....3
- Akademik Mirko Vidović: LIRSKE MOLITVE
ASAFOVE (6)..... 3

Susret s Europskom unijom

- RASNI SUCI.....4
- M. R.: UKIDA SE TRGOVAČKI SUD
U SLAVONSKOM BRODU KUNA 6

U žarištu

- Aleš Kocijan: JANEZ JANŠA:
UDBOMAFIJA JOŠ ŽIVI 7
- Mate Čavar: BRIJUNI RADE ŠERBEDŽIJE 8
- Josip Kokić: ŠTO NAM JE ČINITI U OVOM
KRAJNJE SUDBONOSNOM VREMENU?!.....9
- Diana Majhen: ISTORIJA, A NE POVJEST..... 11
- Ante Božić – Ero: JE LI IVO JOSIPOVIĆ
ODVJETNIK ZLOGLASNE BOLJŠEVIČKE
STRUKTURE 11. DALMATINSKE BRIGADE?..... 12
- Tomislav Nürnbergger: VA(C)HA
(I) HALILHODŽIĆ..... 14
- Ana Lučić: SRB, SRBI, SRBOLJUBI..... 15
- Mladen Schwartz: JOSIP MILJAK I
NJEKOVA BORBA (2. dio)..... 16
- Akademik Mirko Vidović: SRIEM JE ODUVIEK
BIO DIO HRVATSKE! (2. dio)..... 20
- Josip Papković.: LUKA BEBIĆ: PONOSAN
SAM ŠTO SAM BIO ČLAN PARTIJE!..... 24

Stajališta

- prof. Žarko Marić: PRIJETEĆE PORUKE I
AGRESIJA NA USTAV RH (KONGRES U
ŽELJEZNOJ KAVEZU)..... 27
- Branko Stojković: JESMO LI BOLESNA I
LUDA NACIJA?! 28
- Đivo Bašić: NADOM U POMORSKU
BUDUĆNOST (2. dio)..... 29
- Zvonimir R. Došen: KADA ĆEMO SE
MI SVI OPAMETITI..... 30
- Đivo Bašić: DVA NAZOVI VICA..... 30

Ustaški hitrozov

- Gen Kameni: NACI-KOMUNISTI
U POGLAVNIKOVU SRBU..... 33

Hrvatska gruda

- MINISTAR dr. BULAT PREUZEAO
GRAĐANSKU VLAST U SPLITU..... 34
- BISER HRVATSKE SPLIT
ZAHVALJUJE POGLAVNIKU 34
- POZDRAVNA BRZOJAVKA
PREDSJEDNIKU VLADE..... 35
- ZAHVALA PREDSJEDNIKA VLADE..... 35
- RADOST U ODLOBOĐENOM KONAVLIMA 35
- SPLIT JE OSLOBOĐEN BRZIM I
ODLUČNIM ZAHVATOM NJEMAČKIH
I HRVATSKIH POSTROJBA 36
- Božo Šarkanj: POVIESTNI ČAS HRVATSKE 38
- A. Valenta: HRVATI IZ JUŽNE AMERIKE
IZRAZUJU SVOJU VJERNOST I ODANOST
DOMOVINI 39
- DANAS POSLIJE PODNE "DERBY"
GRAĐANSKI – HAŠK 40
- dr. Mile Budak: BAZALO (42. nastavak) 42

Bosno moja

- Mirko Jurkić: IZMEĐU DVA SVUJETA 44
- FENA i dr. Muhamed Borogovac: FIFA I
UEFA SE NEĆE POKORITI DODIKU 46
- dr. Vahid Sendjarević: POLITIKA NIJE
KURVA - BOSNA I NJEGOŠ 47
- BAKIR IZETBEGOVIĆ NA TELEVIZIJI RS
UPOZORAVA NA MUSLIMANSKI
TERORIZAM U BIH 49

Pravoslavci u Hrvatskoj

- USTAV HRVATSKE PRAVOSLAVNE
CRKVE (4. dio) 50

Bog nas je stvorio

- V KROZ GODINU..... 55
- Mieczystaw Malinski: RJEČ ZA SVAKI TJEDAN
(58. nastavak)..... 62
- Josip Badalić D.I. : BOŽJI PUSTOLOV (9. dio) 63

PRENESRETNI JEZIK

Asaf Duraković

Neoporavljen od Krbavske strahote
Sjedi u Bihaću sabor velikaša
I mole od Rima da spriječi grozote
Što ognjem i mačem čini Jakub paša.

A do Rima vode puti čudnovati
I kasno do pape stiže poslanica
I Modriča pada. I ginu Hrvati
I zadnja je nada sablja i tamnica.

A nemamo kuda, poslanica kaže
Izginusmo svi na Krbavskome polju
Nema ni vojnika, oružja ni straže
S Bosnom nam je savez u budućnost bolju.

A ni pisma. Niti hitri poklisari
Aleksandru šestom mira ne dirnuše
Makar grad za gradom raznose požari
I lagumi kule najmoćnije ruše.

prof. dr. sc. Asaf Duraković

Ko trnovi što su tvrdim krajem nikli
Vezani smo zemlji bez spasa i nade
Kad je jedin govor kome smo navikli
Prenesretni jezik sve što Hrvat znade.

LIRSKÉ MOLITVE ASAFOVE (6)

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Ona 'Modra rijeka' Maka Dizdara postade nakon pjesnikove smrti, u očima ništa manje značajnog bosanskog Orfeja - Crna rijeka...

Ali, Asaf je sve drugo do li pesimist:

*'Jer, na svome žalu nakon ružnih dana
zastade vječnost od ljepote nijema'*

(Pisano pijeskom).

Tamno ogledalo Asafa Durakovića se čita kao mistična reminiscencija o svijetu u kojem živimo, a koji svi ne vidimo i ne doživljavamo jednako.

I na kraju, vrijedi citirati kako Asaf - nedvojbena kosmopolit koji je vidio i opjevao či-

tavu kuglu zemaljsku, osjeća 'povratak k sebi' - on je neodjeljiv od povratka u zavičaj:

*I kao rijeka što slazi s planine
Nestaje umor kud nebesa plove
I zasja mirom nakon ružnih tmina
Mlađak na nebu zemlje Hercegovne.
(Mlađak nad zemljom Hercegovom)*

Čitajući asafove lirske (sufi) stihove, po ljepotama ovog svijeta prepoznajemo Stvoritelja, a sve tamne strane naše svijesti su ljudskog podrijetla i njih se može nadići - skrušenom meditacijom koja i u strogoj samoći čovjeku daje najdragocijenijeg od svih sugovornika - razgovor s Bogom u duhu istine.

Odenk allah ul auhim!

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

akademik Mirko Vidović

Sakrivena

strana

Mjeseca 1-2

Pet godina u Titovim tamnicama

200,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com

RASNI SUCI

Nisu to, dakako, rasistički suci. Ne daj Bože!

Nego rasni.

Kao, primjerice, konji. Dobro sedlo. Kandžija. Jahač? Bilo koji. Bez obzira na rasu, spol, dob, političko (boljševičko!) i vjersko (ateističko!) uvjerenje.

Bitno je da dobro jaše. Da, i da daje zobi.

Za trke? Može. Za lov? Može. Za trojku? Može. Za Oktoberfest? Može. Za cirkus? Može.

Sve može što gazda kaže.

Isto tako, i kad ih osljepljuju, da bolje vuku.

Sedlo i zob.

Hrvatski suci. Rasni suci.

Iz brijunsko-sibirskih staja.

Jahkako!

Poglavlje 23. Preponska prepreka za ulazak Republike Hrvatske u Europsku Uniju.

Teško poglavlje. Osobito za Hrvatsku.

Kako iz boljševičkog šinjela, kabanice za koju je zakon kao pijancu plot, izaći na svjež zrak? Među ljude. Ne među robove, automate.

Nikako.

"Ne treba se držati zakona k'o pijan plot", reče vođa.

Nikako za one kojima je vođa i dalje u srcu i na pameti.

Hrvatsko pravosuđe. Vođino mezimče. Od Kočevskog Roga do Širokog Brijega.

Posebno ono slavonsko-brodsko.

Zrinoslav Vanić (negdašnji predsjednik Trgovačkog suda u Slavonskom Brodu). Vesna Vukelić (sadašnji predsjednik Trgovačkog suda u Slavonskom Brodu). Zlatko Mirković (predsjednik Županijskog suda u Slavonskom Brodu). Mirko Svirčević (sudac Županijskog suda u Slavonskom Brodu).

Stanislav Dasović (sudac Trgovačkog suda u Slavonskom Brodu), čovjek bez "žuljeva na rukama", čovjek koji se nije oznojio tijekom svoje sudačke dugovječnosti, sudac koji i nije morao suditi, sudac s rješenjima i presudama dobivenim na tacnama. Onim pravim, jugu-boljševički pododobnim i ispravnim.

Titovi ljudi!

Ukidoše ovih dana Trgovački sud u Slavonskom Brodu.

Znači li to, da sviće?

Bože daj! Donesi Milane onu svoju sedamkilogramsku svijeću.

Odmah ću je zapaliti.

Vesna Vukelić
predsjednica bivšeg
Trgovačkog suda u Slavonskom Brodu

T. Drogan

UKIDA SE TRGOVAČKI SUD U SLAVONSKOM BRODU

M.R. - "Posavska Hrvatska", Slavonski Brod, 6. kolovoza 2010.

Iako se o potrebi racionalizacije mreže trgovačkih sudova u Hrvatskoj priča već neko vrijeme, malo tko je u Brodu mogao povjerovati, mislilo se, glasinama po kojima će se na udaru egzekutora naći i Trgovački sud u Slavonskom Brodu. Razloga za nevjericu je bilo puno - od toga da je bilo teško i pomisliti da će cijelu Slavoniju, najveću i najmnogoljudniju hrvatsku regiju, podvesti pod samo jedan trgovački sud, do toga da se ukida sud u kojem je broj parničnih predmeta u prvih šest mjeseci ove godine, u odnosu na isto prošlogodišnje razdoblje, povećan za čak 274 posto.

To se, ipak, dogodilo i Brođane, prije svih gospodarstvenike, nimalo ne tješi činjenica da je riječ samo o prvoj fazi racionalizacije u kojoj sud, svi poslovi, suci i ostali službenici i namještenici ostaju na istom mjestu. Nitko, naime, ne zna što slijedi u drugoj fazi racionalizacije kad bismo, kako je krenulo, mogli ostati i bez onoga što nam Vlada zasad velikodušno ostavlja, a to je odjel stalne službe Trgovačkog suda u Osijeku.

"Mi ćemo i dalje fizički postojati, radit će isti suci i službenici, vodit ćemo sve predmete iz nadležnosti trgovačkih sudova za područje Brodsko-posavske i Požeško-slavonske županije, a zvat ćemo se Trgovački sud u Osijeku, Stalna služba u Slavonskom Brodu.

Ne znam po kojim se kriterijima radio prijedlog racionalizacije sudova, ali podaci govore da je Trgovački sud u Slavonskom Brodu zaprimio 274 posto više parničnih predmeta u prvih šest mjeseci ove godine u odnosu na isto prošlogodišnje razdoblje. Broj otvorenih stečajeva veći je za gotovo 44 posto, a ukupan priljev svih predmeta povećan je za 31 posto", rekla nam je v. d. predsjednica Trgovačkog suda Slavonski Brod Vesna Vukelić.

Ukidanje prvih šest trgovačkih sudova, među kojima je i brodski, vrlo brzo bi se moglo proširiti i na zasad poštene sudove u Zadru, Bjelovaru i Varaždinu. Za sada je fizički opstanak Trgovačkog suda u Slavonskom Brodu (iako s izmijenjenim statusom i nazivom) siguran, budući da onaj u Osijeku nema dovoljno prostora, a ni sudaca, da pokupi sve predmete, pogotovo stečajne postupke čiji broj stalno raste i to na prostoru koji se proteže od Pakraca na zapadu, pa do Iloka na istoku Slavonije.

Što će biti dalje i kakve sve ideje tvorcima hrvatske ad hock racionalizacije - koja je dosad, u pravilu, donosila više troška nego uštede - mogu pasti na pamet teško je i zamisliti. Ali, poučeni dosadašnjim iskustvom, nije nam teško pomisliti da će deblji kraj Vladine batine i ovog puta izvući Slavonski Brod i Brodsko-posavska županija koja je uvijek prva na redu kad se država odluči štedjeti, a posljednja kad hoće trošiti.

Iako se o tome dugo pričalo u kuloarima, Brođani su s nevjericom primili najnoviju odluku hrvatske Vlade

UKIDA SE TRGOVAČKI SUD U SLAVONSKOM BRODU

Vlada je ovako rigoroznu odluku donijela usprkos tome što je broj parničnih predmeta

ku, Stalna služba u Slavonskom Brodu. Ne znam po kojim se kriterijima radio prijedlog racionalizacije sudova, ali podaci govore da je Trgovački sud

JANEZ JANŠA: UDBOMAFIJA JOŠ ŽIVI

Aleš Kocjan, "Večer", Maribor, 28. kolovoza 2010. - ulomci

"Ni ja, ni itko drugi od odgovornih osoba u SDSu nikada nije tražio bilokakvu nagradu ili dar u vezi s Patrijom, a kamo li da bi ih dobili." Bivši premijer i prvak najveće oporbene stranke, Janez Janša, oštro odbacuje sadržaj optužnice, koja je procurila u javnost i koja ga tereti za sudjelovanje u korupcijskom skandalu. Štoviše, Janša pokušava javnost navesti na stajalište, da u odnosima političke moći i dalje dominiraju **"organizacije iz staljinističkog doba"**, pri čemu oštro napada tobožnju neovisnost tužiteljstva, a posebno tužiteljicu Branku Zobec Hrastar, koja vodi kazneni progon u slučaju Patria. Glavna državna tužiteljica Barbara Brezigar, koja je opetovano tvrdila, da priječi utjecaj politike na rad tužiteljstva, nije željela komentirati njegove tvrdnje.

U svezi sa svim tim postavlja se logično pitanje političke odgovornosti bivšeg premijera, bude li idućih dana prihvaćen optužni prijedlog protiv njega. **"Ako bi se složili s logikom, da se u njegovom slučaju dopusti uplitanje tužiteljstva u politiku, otvorili bismo široka vrata politički motiviranim kaznenim progonima, pa bi svaka nova vladajuća garnitura 'iskoristila' represivne organe za progon političkih protivnika"**, odgovorio je dr. Matevž Tomšič s Fakulteta za primijenjene društvene studije. Dr. Vlada Miheljak s Fakulteta društvenih znanosti smatra da bi, pri optužbama i logičnim vezama, koje proizlaze iz objavljenog sadržaja optužnice protiv Janše, takva politika teško mogla preživjeti u suvremenom demokratskom svijetu.

"O kupnji finških oklopnih vozila nikada nisam ni odlučivao, a kamo li da bi 'pokušao uzeti darove za nezakonito posredovanje'. S nikim, od onih koji su zajedno sa mnom navedeni u optužnici, nikada nisam razgovarao o oklopnim vozilima Patria, bilo izravno, bilo telefon-

V ŽARIŠČU

sobota, 28. avgusta 2010

Janša: Udbomafija še živi

Nekdanji premijer Janez Janša je prepričan, da so obtožbe o njegovi vpletenosti v afero Patria plod politične zarote in da služijo diskreditaciji njega in SDS leta 2008 pred parlamentarnimi, danes pred lokalnimi volitvami

ALEŠ KOCJAN

"O nakupih finških oklepnikov nikoli nisem niti odločal, kaj šele da bi 'poskusil sprejeti darila za nezakonito posredovanje'. Z nikomer, ki naj bi bili skupaj z mano navedeni v obtožnici, nikoli nisem ne osebno ne po telefonu govoril o oklepnikih Patria. Niti jaz niti kdorkoli drug pristojen v SDS ni nikoli zahteval kakršnihkoli nagrad ali daril v zvezi s Patrio in jih še manj prejel." S temi besedami nekdanji premijer in prvak največje opozicijske stranke Janez Janša oštro zavrača vsebinsko obtožnega predloga, ki je pričrtila v javnost in ga bremenil vpletenosti v korupcijski skandal. "Če je kdorkoli v komunikacijah o nabavi oklepnikov Patria nepooblaščen uporabljal moje ime ali ime SDS, je to enostavno dokazljiva zloraba," zavrača Janša tudi naved-

vih dejani in jih hoteli skriti, kar po mnenju tožilstva pomeni, da so ravnali z naklepom. "Tožilka Hrastarjeva (tožilka Branka Zobec Hrastar, ki usmerja delo tožilcev v zadevi Patria, op. p.) torej prizna, da nima dokazov za obtožbo in to opraviči z znanim retoričnim obratom iz staljinističnih procesov. Tudi tam so žrtvam očitali, da so nedvomno krivi, čeprav ni dokazov," odgovarja Janša. V nadaljevanju pa dogajanju okrog njega in Patrie pripíše politično ozadje: "Očitno pa so nekatere stare totalitarne metode preživele tudi v novi preobleki. In očitno niso iste samo metode, isti so tudi ljudje, ki jih uporabljajo." Ob tem se Janša spominja svoje izkušnje z možem tožilke Hrastarjeve, ki je kot uslužbenec nekdanje Službe državne varnosti leta 1988 sodeloval pri njegovi aretaciji.

Tako je Janša v svojem dolgem odzivu na obtožbo, ki latinsko pomeni

Alli čaka odvetnico Nino Zidar Klemenčič (na posnetku ob Janezu Janšju) težko delo pri obrambi svojega klijenta? (Igor Napast)

ski. Niti ja, niti itko drugi od odgovornih osoba u SDSu nije tražio bilo kakvih nagrada ili darova u svezi s Patrijom, a još manje da bi ih primio."

S tim riječima nekadašnji premijer i prvak najveće oporbene stranke Janez Janša oštro reagira na sadržaj optužnog prijedloga, kakav je procurio u koji ga tereti za upletenost u korupcijskom skandalu.

"U slučaju da je u razgovorima o nabavi oklopnih vozila Patria neovlašteno koristio moje ime ili ime SDSa, to se daje lako provjeriti", odgovara Janša na argumente o tom, da su se njegovo ime i ime SDSa pojavljivali u razgovorima s ostalim osumnjičenicima, dakako i u djelovanju, te da je finški službenik Patrije Reijo Niittyenen očigledno priznao, da je vjerojatno svoju proviziju dijelio s Janžini m SDSom.

U tužiteljstvu su pak sigurni, da su neki od optuženih zbog svog načina rada svjesni kaznenih djela, koja su počinili, pa su ih htjeli skriti, što prema tužiteljstvu znači, da su tako svjesno postupali. "Tužiteljica Hrastar (tužiteljica Branka Zobec Hrastar, koja vodi rad tužitelja u slučaju Patria, op.p.) dakle priznaje, da nema dokaza za optužbu i to opravdava poznatim retoričkim razlaganjima iz staljinističkih procesa. Također, tamo su za žrtve naveli, da su očito krive, iako nema dokaza", govori Janša. Govoreći u nastavku o tome što

se događa oko njega i Patrie, sve pripisuje političkoj pozadini:

“Očito, neke stare totalitarne metode preživljavaju u novom ruhu. **Nisu samo ostale iste metode, nego su ostali i isti ljudi, koji ih koriste.**”

Ovo je Janšu podsjetilo na njegovo iskustvo **s mužem tužiteljice Hrastar**, koji je kao službenik nekadašnje **Službe državne sigurnosti** godine 1988. **sudjelovao u njegovu zatvaranju**. Tako Janša u svom dugom odgovoru na optužbe, koje su na njega usmjerene, kaže, da je vidljivo kako je **“živa partija i njena nasljednica udbo mafija”**.

On također smatra da je udbo mafija naložila sprezi Kos-Hrastar obračun s njim. S tužiteljom Hrastar kao i s Dragom Kosom, danas predsjednikom protukorupcijskog povjerenstva, inače, Janša je bio na suprotnoj strani u aferi Depala vas.

“Afera iz Finske započela je pred same državne izbore prije dvije godine. Naravno, sasvim slučajno. Danas Mladina objavljuje optužnicu pred sam početak kampanje za lokalne izbore. Naravno, opet se to dogodilo slučajno”, piše na kraju Janez Janša.

BRIJUNI RADE ŠERBEDŽIJE ...

Mate Ćavar, Savjet Slobodne Hrvatske, Zagreb

Eto i to nam serviraju jugonakaze.

Preljepo otočje Brijuna nastanili Radom Šerbedžijom, kao valjda najvjernijim nasljednikom J. B. Tita. Nikoga drugog nisu mogli nastaniti na Brijune, nego baš Radu Šerbedžiju, koji kao da mami na hrvatske Brijune nekakva svjetska glumačka imena.

Rade Šerbedžija kao povratnik u Hrvatsku, na Brijunima smišlja režije čudnih sadržaja, kao sada na primjer četničkog silovatelja u kojega se zaljubila njegova silovana žrtva mlada muslimanka. Red bi bio da drug Šerbedžija nađe i pokaže hrvatskoj javi jednu takvu muslimanku, od onih tisuća, koje su silovale četničke horde.

Nema Rade Šerbedžija nekih istinitijih tema. Velikosrpski zloduh nad svojim zločinačkim žrtvama. Kako Radi Šerbedžiji nije sramota snimati jedan takav užasno zločinački film, bar dok su tolike tisuće silovanih žena na životu. Rade je snimao pola stoljeća filmove u kojima su se iznašale samo laži protiv hrvatskoga naroda i branitelja NDH. I to sve hrvatskim novcima. I kao da se povijest ponavlja i nakon Obrambenog domovinskog rata.

Sramota je za hrvatske vlastodršce, od Pantovčaka do Šalate i Banskih dvora, koji na sve načine ponovno nastoje iskriviti svekoliku povijest Domovinskoga rata Hrvata. I onda bi željeli da se opet, po tko zna koji put, glasuje za ove iste brijunske i druge jugopodanike.

Nadajmo se da će se i protiv najavljenog filma Rade Šerbedžije dići muslimanska i hrvatska, bar silovana ženska javnost. Dosta je Rada Šerbedžija ovim nesretnim ženama. A eto Rade Šerbedžija bi htio to sve ovjekovječiti zaljublivanjem tih silovanih žena u njihove bradate nemani. Žele nam opet rane otvarati!

Oni isti i ono isto što su nam činili pedeset godina njihove jugokomunističke satrapije.

Peter Vilfan: Par Udrih-Dragič bi bil izjemno orožje

Janša proti Ropu na sodišču septembra!

Rep v Maribor, Iličič in Bačinovič v Palermo

V SOBOTO

V ŽARIŠČU

SPORT

VEČER

SOBOTA, 28. AVGUST 2010 • ODGOVORNI UREDNIK: TOMAŽ RANČ • PRVA ŠTEVILKA JE IZŠLA 9. MAJA 1945 • WWW.VECER.COM • LXXI 199 (20.027) • CENA 1,10 EUR (10 HRK)

bob dneva Darja Radič, gospodarska ministrica: "Zdaj res vsi rečejo, delavci smo reveži, država ne poskrbi za nas. Jaz pa pravim, dajmo, dajmo, dragi delavci, tudi vi morate nekaj narediti. Ne se smilite sami sebi, razmišljajte, kaj bi počeli, pridobivajte znanja za to." V soboto 2-5

Udbomafija in stalinistične metode?

Nekdanji premier Janez Janša je prepričan, da so obtožbe o njegovi vpletenosti v afero Patria plod politične zarote in da služijo diskreditaciji njega in SDS pred lokalnimi volitvami

ALÉŠ KOCIAN
"Niti jaz niti kdorkoli drug pristojen v SDS ni nikoli zahteval kakršnikoli nagrad ali darila v zvezi s Patrio in jih še manj prejel." Nekdanji premier in prvak največje opozicijske stranke

Ob vsem skopaj pa se zastavlja legitimno vprašanje o politični odgovornosti nekdanjega premiera, če bo svedča sodišče v prihodnjih dneh odločil predlog zoper Janšo sprejel. "Če bi pristali na logiko, da mora politik zaslužiti volično življenje v nemerem

PADAVINE
Zrak 16° Celš 21°

V ŽARIŠČU
V Vegradu naj bi v tednu dni dobili plače

V SOBOTO
Po šolsko: Gaber 4, Zver 2, Lukšič 3

CELJSKO
Voda iz lokalnega

O tome šuti Slovenka Vesna Teršelič ili zloduh Zoran Pusić, kao i njegova sestra Vesna. Njima to sve i te kako godi. Njima smetaju oni koji su porazili njihove četničke bandite. Oni bi htjeli zatrti sve što je ponosno državotvorno hrvatsko! Željeli bi zatući imena čak i jednoga ministra obrane, pobjednika Domovinskoga rata viteza Gojka Šuška. Htjeli bi ukinuti naziv Avenije Gojka Šuška u Zgrebu.

To su zakleti neprijatelji hrvatskoga naroda i njegove slobode u vlastitoj Državi Hrvatskoj, kao i Bosni i Hercegovini. I sve dok ih režimi podržavaju nema Slobodne Hrvatske! Nadajmo se da nas neće uspjeti pretvoriti u velikosrpske podanike, i da hrvatske zemlje neće nikada više biti srpske kolonije pored svih njihovih "Memoranduma"

ŠTO NAM JE ČINITI U OVOM KRAJNJE SUDBONOSNOM VREMENU?!

Josip Kokić, Zagreb

Dragi čitatelji brojnih domoljubnih portala u kojima nalazite istinu u brojnim segmentima prošlosti, sadašnjosti ali i o budućnosti koja nas čeka. Ukoliko naše riječi i informacije koje dnevno dobivamo ne budu pretvorene u djelo, i ako se krajnje ozbiljno ne zapitamo, što sam ja kao osoba i pojedinac učinio za svoju domovinu RH, ne tražeći što i koliko je ona učinila za mene.

Država to smo svi mi domoljubi, ne po riječima već po našim djelima, a u njeno stvaranje ugradili smo dio sebe, a mnogi i svoje živote kako bi mi danas uživali te plodove slobode, samostalnosti i suverenosti.

Nametnuta brojnim manipulacijama tzv. hrvatska vlast, čast rijetkim pojedincima nimalo ne štiti ni narod ni državu, već im je glavni strateški cilj isporučiti nas u potpunosti trulim i bešćutnim međunarodnim integracijama i posve nehumanom globalizaciji. To im je postala u pravom smislu patološka opsesija, jer jedino u toj opskurnoj opciji vide sebe kao dobro plaćene slugue i izražaj svoje sluganske osobnosti. Svi oni koji su bili gorljivi sljedbenici nekadašnjeg Varšavskog pakta, danas su isto tako i još i više zagovornici i sljedbenici NATO pakta. Ta činjenica u potpunosti ih definira kao osobe okrenute svemu kako bi hranili svoju patološku sebičnost, ali i kao izdajnike nacionalnih interesa vlastitog naroda, ali i svoje djece, kojoj ne pružaju mogućnost spoznaje i druge strane medalje domoljubnog sadržaja. Zasipaju ih materijalnim darovima u tolikoj mjeri kako bi postali njihovi sljedbenici ne shvaćajući da im je često puta takav pristup put u propast, ali i pre-ranu smrt.

Na političkoj sceni i javnom životu vlada turbulencija, neznanje, nesnalaženje, manjak pravih informacija, strah uvjetovan padom standarda života, gubitak posla i sl. Zašto se to događa ?!

Zato jer su u potpunosti zakazali oni koji su odgovorni po svojem položaju u društvu i funkcijama koje obnašaju u svim segmentima javnih institucija. Ne mogu zaobići po ne znam koji put kler, visoki kler katoličke Crkve, koji je po svojem pozivu i danom zavjetu Bogu bio dužan brinuti o svojem vjerničkom puku, a nije nimalo, uvijek čast rijetkim pojedincima, već su se prepustili materijalnim izazovima i lagodnom životu i javnom poziranju sa vlašću.

Imaju oni i vrlo mnogo svojih svjetovnih sljedbenika tzv. laika koji im vjerno plješću za svaki njihov potez, kako bi sebi priskrbili nešto od tog izobilja.

Ne tako davno pisao sam jednu nedjeljnu kolumnu o tome kolika je cijena države Hrvatske. Očito vrlo mala, onolika koliko oni mogu zadovoljiti

svoje dnevne, tjedne i mjesečne potrebe i zadržati svoj posao i karijeru. To je otprilike 5, 10 ili više tisuća kuna uključujući privilegije koje time priskrbe. I žalosno i bijedno. Uzet ću za mali primjer, prof. Skoko, politički analitičar na tribini, tada biskupa Srakića na Kaptolu 27 o EU, otprilike prije nešto manje od dvije godine. Biskup je toliko hvalio EU riječima da je to nešto najljepše što nam se je dogodilo, posve nekritički i bez i jednog jedinog minusa. Reagirao sam vrlo otvoreno i oštro i pitao ga, biskupe koga Vi zastupate, vjernike ili nekoga drugoga, i još drugih pitanja i konstatacija. Prof. Skoko me je pokušao prekinuti i oduzeti mikrofon, govoreći, organizirajte Vi svoju tribinu. Odgovorio sam, ovo je javna tribina i došao sam na ovu tribinu. O tome je zadarski HL potanko izvijestio mojim osvrtom. To je slika tih laika, također velikih sukrivaca za stanje i u Crkvi i u društvu.

Hvala Bogu, kako sam pisao u prošloj kolumni, stanje se vidno mijenja i stvara se novo ozračje a to je bilo itekako vidljivo i proslavom Oluje i Velike Gospe. Narod se ipak okreće pravim i istinskim vrijednostima, majci Božjoj odvjetnici Hrvata i svima onima koji su sebe žrtvovali za obranu i stvaranje Hrvatske. I unutar Crkve se osjeća vidan pomak, pa i među visokim klerom, a GK to vjerno i izravno prenosi vjerničkom puku.

Ostalo nam je malo vremena ali još uvijek dovoljno za iskazivanje naše mudrosti i hrabrosti u pružanju otpora ulasku u EU. Upravo zbog toga Vlast se i žuri u debeloj suradnji s tom EU admi-

nistracijom, da pod hitno potpišemo sporazum o pristupanju narednih mjeseci. Godinama pišem kako je interes za našim članstvom EU daleko veći od interesa segmenta RH. Pritom je jača komponenta te administracije, odnosno njenog vrha dugotrajno ponižavanje i kroz to razdoblje u potpunosti zagospodariti svim našim preostalim bogatstvima, a uništiti sve ono što se ne uklapa u njihov koncept. Vrijeme ipak radi protiv njih, pa najnovija istraživanja Eurobarometra kazuje vidan pad

potpore svih članica EU toj i takvoj EU.

Kad promatramo brojne skupina životinja, ljudi i plemena, svi oni imaju svoje predvodnike, koji dobivaju prirodnu potporu na osnovu njihovih sposobnosti u cilju održavanja i zaštite opstanka tih brojnih i raznih skupina. Zašto to ljudi ne nauče od životinjskog svijeta u kojem se sve zna i sve je određeno za njihov normalan opstanak, a ipak sve u interesu čovjeka, njegovog razvoja i opstanka. Ljubav je kod njih vidljiva, a što je s čovjekom?! Odgovor je jednostavan i vrlo jasan. Stvor se je odvojio od Stvoritelja, kao sin ili kćer od Oca odnosno od obitelji.

Na političkoj sceni mora doći do zajedništva, hrvatskog zajedništva, oko nekoliko bitnih ciljeva.

Najvažniji je sačuvati krvavo izbornu suverenost koju bi mogli u potpunosti izgubiti ulaskom u EU.

Vratiti sve oteto bilo zakonski ili prevarom, banke, medije, telekomunikacije, energiju itd., dakle nacionalizacija.

Vratiti se u krilo svoje katoličke Crkve, a kleru pritom mora biti primjer svima. Vatikan tu snosi veliku odgovornost, jer sam Papa Benedikt XVI. je rekao da je stanje u katoličkoj Crkvi poput broda koji pušta vodu na sve strane. Jedna povećana rupa je i u nekolicini pojedinaca najvišeg klera u RH. Tu Vatikan i Sv. Otac mogu puno doprinijeti, ako tu rupu dobro zakrpaju, riječju i djelom.

Dakle ukratko na kraju, nekoliko uvjetno govoreći malih stranaka i udruga, posebice onih braniteljskih koje nisu podložne ovoj i ovakvoj vlasti stanu pod jedan kišobran HRVATSKOG ZAJEDNIŠTVA u kojem je prethodno nabrojano zajedničko svima u cilju ostvarenja onog sna u početku stvaranja države i bude pretvoren u realnost. Gospodarski program za to postoji i ima respek-

tabilnu potporu, a za političku se moramo hrabro i odlučno izboriti. Slap pješčanog sata je počeo teći, a ovako povoljna prigoda, povijesna prigoda, teško će se ponoviti, a hvala Bogu Hrvati su pokazali mnogo puta u povijesti da se poput feniksa mogu iz pepela uzdići i nadići sve tegobe života.

ISTORIJA, A NE POVIJEST

Diana Majhen, Zagreb

Pred nama je početak nove školske godine. Godišnji odmori su na kraju, polako se već stvaraju gužve u knjižarama. Kupuju se knjige iz kemije, matematike, zemljopisa koji se ponovno zove geografija, fizike.... Ono što se ne kupuje i što Ministarstvo prosvjete očito ne smatra bitnim, to su knjige o Domovinskom ratu.

U najboljem slučaju, o Domovinskom ratu pronaći ćemo stranicu-dvije u knjigama iz povijesti i to ne u svima. Kao da je taj rat nešto sramotno, o čemu se ne treba pisati, ne treba govoriti i ne treba učiti djecu o njemu.

Svi drugi narodi ponosni su na svoju povijest. Njihova djeca uče i o bitkama koje su izgubili, zato što su i tamo pali njihovi ljudi.

Kod nas je situacija obrnuta. O veličanstvenoj pobjedi u Domovinskom ratu tek se tu i tamo nešto progovara, kao da je to nešto čega se trebamo stidjeti. Naši su heroji za tu djecu nepostojeći ljudi, o kojima ne znaju ništa. Bitka za Vukovar za njih je tamo neka igrice, a o Ovčari, kako su pokazale i ankete, uglavnom nisu čuli ništa niti znaju što bi to bilo.

Zašto je tome tako?

Oni malo stariji dobro pamte kako je to izgledalo u ex Jugoslaviji. U školama se učilo o svim partizanskim ofanzivama i svakoj njihovoj bitci od početka do kraja. I nije bilo šanse da prođeš školsku godinu ukoliko taj dio nisi znao.

Antifašisti su očito bili ponosni na rat u kojem su sudjelovali i smatrali su da ne smiju pustiti da to padne u zaborav. One jame zalivene vapnima s hrvatskim kostima su se dobro skrivale, ostali su samo sjajni podvizi i neviđena herojska djela. I to se održalo do dana današnjega, jer djeca o tome i dalje uče u školama.

I to bi bilo u redu, jer je to također dio naše povijesti, samo kada bi u to učenje ubacili i te jame, kako bi se znala i druga strana medalje.

No, kada je u pitanju Domovinski rat, kao da je cilj opća amnezija za sve buduće generacije.

Naši političari očito nisu ponosni na Domovinski rat i hrvatske branitelje. Jer, da jesu, zalagali bi se za to da ti udžbenici izgledaju potpuno drugačije.

Ili je ponos tu potpuno irelevantan, nego se jednostavno radi o novim balkanskim integracijama, za koje se toliko zalažu i HDZ i SDP?

Što bi se dogodilo kada bi se mladima prezentirala prava istina o Domovinskom ratu? Kako bi oni

reagirali kada bi točno znali što se događalo na Ovčari? Kada bi znali za mučenja, klanja, silovanja i ubijanja kojima je Hrvatska bila izložena od srbočetničke vojske?

Vjerujem kako bi ti mladi, koliko god, ispravno, bili okrenuti budućnosti, počeli razmišljati malo i o prošlosti. A sigurno bi počeli postavljati isvakakva nezgodna pitanja. Možda u tom slučaju ne bi bili spremni prihvaćati ove hrvatsko-srpske integracije, koje vode u novu Jugoslaviju, kao nešto neminovno i dapače, pozitivno.

JE LI IVO JOSIPOVIĆ ODVJETNIK ZLOGLASNE BOLJŠEVIČKE STRUKTURE 11. DALMATINSKE BRIGADE?

Ante Božić – Ero, Zagreb

Tijekom jednog od predizbornih sučeljavanja Ivo Josipović, jedan od kandidata za predsjednika neovisne Hrvatske, oštro je izjavio kako će, figurativno kazano, **slomiti vrat svima onima koji protiv njega pišu na raznim portalima** a svoje podatke crpe iz, po njemu, nekakvih parobavještajnih struktura.

Upravo zbog ove izjave javnosti treba razotkriti odkud SDP-ovom predsjedničkom kandidatu ovakvi **boljševički porivi**. Kome to jedan ugledni pravnik koji sebe predstavlja pravednikom i deklariranim antifašistom te stremi biti predsjednikom svih hrvatskih državljana prijeti i zbog kojih razloga?

Potomak rigidnog boljševika

Uzroke ovakvim prijetnjama treba tražiti u svjetonazoru i obiteljskom naslijeđu ali i interesima strukture ljudi iz koje Josipović vuče korijene.

Naime, **Ante Josipović**, otac predsjedničkog kandidata Ive Josipovića, **kao 18-godišnjak je 1942. otišao iz Baške Vode u Biokovo**, gdje se priključio malom partizanskom odredu koji je godinu dana kasnije prerastao u **11. dalmatinsku brigadu**, partizansku postrojbu poznatu po **stravičnim zločinima nad franjevcima na Širokom Brijegu**

I možda bi razmislili o tome zašto danas uče geografiju a ne zemljopis, te ne bi olako pristali da isto tako jednoga dana uče istoriju umjesto povijesti. Zato se hrvatske žrtve i hrvatski heroji tako rijetko spominju, zato se trudi da budu zaboravljeni. Hrvatske žrtve danas su postale samo izvor neugodnosti za veliku većinu naših političara. Nešto što se ne može negirati, ali se zato može truditi baciti u zaborav. Na svima nama koji znamo istinu je da im to ne dopustimo.

i ratnim zarobljenicima na Kočevskom Rogu.

Naravno, Ante Josipović sa svojom matičnom postrojbom nije bio na Širokom Brijegu niti na Kočevskom Rogu. Nije bio tamo, jer je nešto ranije po partijskoj zadatku poslan u izbjeglički logor u El Shattu. Po povratku je, sudeći prema njegovoj službenoj, biografiji, **bio jedan od čelnih ljudi OZNE u Vrgorcju a u dva mandata je bio upravitelj po zlu poznatog Golog otoka**. Sudeći prema podacima iz njegove službene biografije, danas 85-godišnji Ante Josipović bio je u vrijeme strahovlade Dušana Dragosavca i Milke Planinc (također ratne pripadnice 11. dalmatinske brigade) dogurao i do uglednog **člana CK SKH** i jednog od ljudi koji je lomio kralješnicu hrvatskim „proljećarima“.

11. Dalmatinska na mimohodu u Mostaru

Ostaci jugoslavenskog sustava žele nastaviti proces skrivanja vlastitih zločina. Državni organi, bar koliko je poznato, nisu do sada obavili razgovore sa Josipovićem-starijim na temu poslijeratnih zločina OZNE u okolici Vrgorca i Ljubuškog ali ni na temu njegove uloge na Golom otoku.

Posebice, stariji Josipović nije istražnim organima Republike Hrvatske iznio svoja saznanja o ulozi svojih nekadašnjih suboraca iz 11. dalmatinske brigade u ratnim i poratnim zločinima, pa tako ni o ulozi svoje nekadašnje partijske šefice Milke Planinc, ratne političke komesarke u četi za vezu 11. dalmatinske brigade.

Knjiga Milana Rake i Slavka Družijanića „11. dalmatinska (biokovska) brigada”, Split 1987.“ otkriva da su uz Milku Maladu-Planinc pripadnici ove postrojbi bili: Vuk Anđelinović, ujak današnje predsjednice HNS-a Vesne Pusić; Adolf Dragičević, danas akademik i ugledni član HNS-a; Branko Kadijević, rođeni brat Veljka Kadijevića; Albert Štambuk, Stjepan i

Jerko Nobile, Emil Goldstein, Srećko Freundlich, Salamon Finci, Petar Mioč, Simo Dubajić, Ivan Guvo, Ljubo Periša, Andrija Krilić, Grga Markić, Martin Gabričević, Jure Talajić, Ahmed Šeremet, Vicko Mucić, Nikola Maršić, Ljubo Barbarić, Ivo Franković, Dominko Antunović, Milan Rako, Ante Čepić i mnogi drugi. Svjedočenje Ivana Gugića, također pripadnika ove postrojbe, kazuje da je po zapovjedi Dušana Koraća, političkog komesara 26. divizije od pripadnika ove brigade formirana tzv. ubilačka četa odgovorna za smrt nekoliko desetaka tisuća ljudi.

Međutim, nekome je u interesu da se o ovim svirepim ratnim zločinima i dalje šuti. Kad se pogledaju ova imena s pravom se pitamo živi li struktura zloglasne 11. dalmatinske brigade i danas te želi li to na čelo Republike Hrvatske dovesti sebi bliskog predsjednika te tako i dalje sprječavati istrage o zločinima ove postrojbe i njenih pripadnika na koncu i nakon II. Svjetskog rata?

VA(C)HA (I) HALILHODŽIĆ

Tomislav Nürnbergger, Zagreb

Naslovi u “transparentnim” novinama: Vaha ovo, Vaha ono...

Odnosi se to na novog trenera kluba, “svetog imena” Dinamo, Vahida Halilhodžića!

Pošto u mračnoj demokraciji novinari i čitatelji u ranim tridesetim izabiru “najboljeg igrača svih vremena”, pa su tako nedavno i Balića proglasili najboljim rukometašem svih vremena, nije se za čuditi da novog trenera Dinama zovu VAHA!

Međutim, bila je čuvena i najbolja momčad Zagreba svih vremena

početkom i sredinom 60-ih, a navale se još i danas svi dovoljno stari sjećaju: Kralj, Bujanj, Vacha, Dračić i Azinović!

Mladen je Vacha bio i kandidat za reprezentaciju države čije ime ne spominjem. Igrao je povučenog centarfora, a Dračić je bio prvi strijelac - igrao je sjajno glavom. Taj je Zagreb bio najbolje 6. u prvoj ligi, a još se sjećam Vachinog gola s 30 metara u rašlje, mislim Zvezdi (4:1). Igrao je Vacha predivno, visok i elegantan, lagana koraka, jednostavan. Neki su ga

Veterani NK Zagreb

smatrali tada najboljim nogometašem u gradu Zagrebu. Išao je u II. Gimnaziju, pa se sjećam kada je na gimnastici skočio u gaćicama, bos i gol, 6.50 m u dalj!

Pošto za novinare s, ili čak bez(!), “Fakulteta” političkih “nauka”, smjer novinarstvo, svijet počinje danom kada su oni počeli “pisati”, nije čudo da im je “Vaha” Vahid Halilhodžić, a ne Mladen Vacha! A to da je Vacha Hrvat, zagreban, ne treba niti spominjati.

Treba li se podjeći da je u isto vrijeme igrala rukomet u istom klubu, ZAGREBU, najbolja generacija rukometaša ikada, od kojih su šestorica bili u sedmorki “bivše”, te između ostaloga pobijedili u finalu velikog turnira na Šalati dvostrukog prvaka svijeta Rumunjsku s nevjerovatnih 21:7!

SRB, SRBI, SRBOLJUBI

Ana Lučić, Zagreb

Za Srbe puno znači riječ Srb.

Zapadnoslavenski narod Sorba, koji još uvijek žive kao nacionalna manjina u srednjoj Njemačkoj, u području Lausitza, Srbi su proglasili Srbima, takozvanim „lužičkim Srbima“. Srbi svi i svuda, nema bre šta! Tako i južno-lički gradić Srb (ne možda i sadašnji predsjednik jedne od pravaških stranaka, Danijel Srb, kojemu prezime međutim potječe iz Češke) trebao bi biti srpski. Iako nije. Gradić Srb dio je hrvatske kraljevske povijesti, a stjecajem potonje povijesti, po zlehudoj navadi hrvatskih prostora, ono što je hrvatsko postaje srpsko, obratno nikada!

I nije slučajno da su lički Srb odabrali titovski partizani kako bi u njega smjestili nepostojeći ustanak partizanskih antifašista protiv... pa valjda protiv fašizma. Trebalo je, naime, svakoj konstitutivnoj takozvanoj republici Titove juge odrediti neki nadnevak kada su njezini narodi i narodnosti započeli pošteno, ne još baš komunistički, ustanak protiv morskog nam okupatora. Pritom je prvenstvo svakako valjalo pripisati samoj Srbiji (pa i Tito je već krojio velikosrpsku jugovinu po uzoru na svojega intimnog neprijatelja, blizanca mu kralja Aleksandra!). I zato je prvi tobožnji, dakle srpski, „srbijanski“ ustanak protiv njemačke okupacije datiran sa sedmim srpnja 1941, i navodno je započeo u srpskomu selu Bela Crkva. Tamo je komunistički bandit i srpski izrod, neki Žikica Jovanović, kojega je avanturizam i fanatizam odvuкао na lijevu stranu u Španjolskomu građanskom ratu, te je tako stekao nadimak „Španac“, taj je dakle Španac u rečenu selu, na dan narodnoga sajma, vašara, kažu oni, s leđa ustrijelio dvojicu žandara, redarstvenika koji su tamo održavali red. I to je bio početak veličanstvenog i herojskog srpskoga partizansko-komunističko-titovskog ustanka protiv okupatora. Na drugom mjestu iz zasjede su

srbo-komunisti kukavički, zaplotnjački posmicali pripadnike njemačkih postrojbi, te su time svjesno izazvali, po ratnom zakonu, strogu odmazdu koju je jedna velikosrpska pjesnikinja opjevala kao masakr kragujevačkih đaka, pa i naši Hrvati određene dobi morali su to kao školarci bubati naizust.

U Srbiji, ipak, komunisti nisu imali većeg uporišta, Titovi dogovori s đeneralom Mihailovićem propali su, Titova takozvana „Užička republika“ u zapadnoj Srbiji također brzo propada, pa tako Titova jugokomunistička gerila „bega“ na Zapad, u hrvatsku Bosnu, u Foču. I tako dalje. Važno je zapamtiti da su Hrvati dobili pravo na tobožnji ustanak tek nakon onoga srpskoga. Dakle, srpski je „sedmoga jula“, a hrvatski (i onaj u BiH, uostalom) dvadesetisedmoga srpnja. Tuđmanovci su to privremeno bili izbrisali jer su taj navodni ustanak vodili Srbi, a tuđmanovci su ipak toliko bili patrioti da su rekli: mi, Hrvati, bili smo bolji antifašisti, bolji partizani. U šumi Brezovica kod Siska, naime, šaka hrvatskih odnarođenih komunjara započela je pobunu protiv Nezavisne Države Hrvatske, nimalo slučajno samo dan nakon početka Hitlerova preventivnog rata protiv njihove majčice Sovjetske Rusije, dakle 22. lipnja 1941. I taj dan današnja veleizdajnička klika na vlasti u Erhaziji slavi kao „dan antifašističke borbe“. Mi ga Hrvati ne slavimo, nego toga dana pred žumberačkom jamom Jazovka kod Sošica obilježavamo protuhrvatski zločin takozvanih hrvatskih antifašista.

bili pridružili, poubijali, a župnik Juraj (Đorđo) Gospodnetić mučen je pa dodatno ispečen na ražnju. O svemu je tome dosta, iscrpno i dokumentirano pisano. Spominjem za ovu prigodu ozbiljnu brošuru u izdanju Hrvatskoga žrtvoslovnog društva (Zagreb 2010) pod naslovom „Rehabilitacija četništva u Republici Hrvatskoj“.

Jugobanditi partizansko-četničkoga pedigrea poput Josipovića, Slobodana Uzelca, Milorada Pupovca, Vesne Babe-Bijesne i sličnih u četničkim šajkačama, nisu mogli ostati u neznanju o zbiljskoj povijesnoj pozadini vezanoj za Srb onoga vremena. Zato su se i pojavili tamo, da nastave s lažima, mistifikacijama, provo-

Ali sada čak ni taj sramotni nadnevak nije dosta. Zlikovački vladajući režim, predstavljen veleizdajničkom klikom Josipović-Mesić-Kosor, korak po korak, pripravlja nas da se opet priviknemo slaviti četnički *dvadesetisedmi juli*. Iz godine u godinu sve su samosvjesniji, sigurniji i drskiji. Ove godine dostiglo je njihovo orgijanje vrhunac. A pritom je povijesna istina jasna i jednostavna: U tom njihovom Srbu ustali su, kao i na nizu drugih mjesta, srpski šovinisti i petokolonaši protiv novoobnovljene Hrvatske Države. I ustali su svim sredstvima terora. Nije se tu razlikovalo četnike od partizana. Da je bio antifašistički ustanak, oni bi ustali protiv talijanskoga zaposjednuća. Ali, oni su udarali samo na Hrvate, na civile, na starce, žene i djecu. Talijani su ih prešutno podupirali. Kada je hrvatski komunist Marko Orešković Krntija prosvjedovao kod srpskih četokomunista na čelu s prijateljem i susjedom (Korenica) Titove Jovanke, Đokom Jovanićem i, u svojoj hrvatskoj naivnosti i komunističkoj zadrnosti, zatražio da njegovi odredi ne počinjaju zločine nalik navodnim ustaškima, bio je od svojih srbo-četo-partizanskih pajdaša ubijen – da bi ga poslije titovci, krivotvoreći po običaju stvarne okolnosti, proglasili takozvanim „narodnim herojem“ svojega takozvanoga „Noba“.

Da se vratim na Srb. Tamo su se vraćali hodočasnici koji su na sv. Anu (26. srpnja) otišli na Kosovo Polje kod Knina. Pri povratku dočekali su ih dakle lokalni četnici i partizani, izvikujući pozdravne usklike sovjetskoj soldateski a ujedno i srbo-jugoslavenskom kralju Petru Karadorđeviću, te su katolike, a i muslimane koji su se ovima

kacijama, te lovom u mutnomu. Marionetski šef nepostojeće hrvatske države Josipović opet se pojavio na mjestu protuhrvatskih svinjarija, misleći da nas može zastrašivati, vratio si je zločinački spomenik srbskomu zločinu, i time pokazao srednji prst cijelom hrvatskom narodu. Okružen svojim babama-tifusarkama u crvenom, s trorogim protubožjim kapetinama i ogavnim zvjezdurinama na šupljim im glavama, uzvikivao je kako te kape (kao i partizanska odličja) treba ponosno nosati na sebi, jer da su to poruke – vjerovali ili ne – mira i ljubavi! I sada su se javile neke hrvatske budale s umjerene desnice, traže da se od Jose zahtijeva isprika hrvatskom narodu. A mi na pravoj desnici zahtijevamo od hrvatskoga naroda da čim prije pomete svoje veleizdajničko smeće u ropotarnicu povijesti. Nama ne treba njihovih isprika koje, naravno, ne bismo ni dobili. Tako su i od druga Tita mogli moljakati isprike! Ali smo mi u Srbu, uime svega što nam je sveto, uime svega zdravoga što još diše u našoj Hrvatskoj Domovini, Josinom srednjem prstu pokazali šaku, i ako je njih bilo možda tisuću izdajica, bandita i režimlija dovučenih rutinom režimskoga svakodnevlja, nas je bilo najmanje 500 poštenih, ponosnih i žestokih, hrabrih i borbenih momaka i cura, koji smo se tamo dragovoljno okupili, da okupatoru i njihovim sluganima smiono pokažemo zube. Na sam prizor naših bojovnika, na sam zvuk njihovih bojovnih pokliča, režimski su bijednici tek spuštali pogled i nastojali da čim prije uteknu. Samo se mizerabilni istarski secesionist Kajin, zvani Kokajin, pokušao napraviti važan i zaletao se u naše bojovnike, iako

su ga od njih štatile sigurne ograde i brojni redarstvenici. Poslije su se hitro, isfućkani, sklonili u svoj šator gdje su se odali žderačini janjaca i prasadi. Sigurno, umjesto 500 trebalo nas je biti 500 tisuća, ali nova faza borbe tek počinje, organizacija i pokret šire se, i ne će proteći dugo vremena, a njih više ne će biti niti u mišjim rupama, dočim će naši zdravi ljudi vladati ovom zemljom, a neprijatelja će snaći zavrijeđena kazna! Pokazali smo da smo jači od njih, da smo odlučniji, da smo sposobniji. I da je konačni obračun samo pitanje vremena. A ja sam, u svojem dobro prihvaćenom govoru, kazala uz ostalo i sljedeće:

„Ovo što se danas ovdje događa, nije mi poznato da se dogodilo, ili da bi se moglo dogoditi i u jednoj zemlji... Hrvati svojim ubojicama podižu spomenik... Jesmo li toliko nepravedni, umobolni, da nas istina više ne zanima? I da se tako beskrupulozno odnosimo prema svojim žrtvama? A ne mora tako biti! Što oni nevino ubijeni, čija su imena zapisana na nebu, misle o nama? Valjda je to va-

žnije negoli što o nama drže bjelosvjetski mešetari, novohrvatski žuti mediji i zagrebački izrodi! Nadamo se i radimo da što prije osvane sloboda Hrvatskoj, a onda ćemo s njima drugačije razgovarati!“

I da zaključim. Ono što su nam ovih dana priredili četo-partizani u hrvatskom Srbu, izvan je zdrave pameti. Hrvatska se je, prema prijatelji Ive Josipovića, uistinu zacrvenila, ali, kako veli jedna vaša sugrađanka, zacrvenila se, i domovinska i ona iseljena – od stida! Njeguemo nadu i ulažemo skrajnje napore da čim prije osvane sloboda hrvatskom narodu, da mu se ponovno ustroji nacionalna država u pravim granicama i pod narodnom vladom, i onda će se s izrodima razgovarati na drugi način. Srb je sada, uz Jase novac, postao kultno mjesto protuhrvatske histerije i okupljalište antihrvatske bande pod vodstvom režima Joco-Jaco. To je režim najdrskije jugorestauracije, to je režim najizravnije Antihrvatske, u to nema nikakve dvojbe, i zato se neis-

kvareni dio hrvatskoga naroda mora o tomu osvijestiti, mora na okup, mora u akciju! Ne zapomažimo, djelujmo! Inače će nas lako biti napadati kao pesimiste, kao zloguke proroke. Ali mi samo opisujemo stanje i pozivamo na pravednu pobunu. Ni Katolička crkva niti zdrav naravni osjećaj ne prisiljavaju čovjeka da bude rob. Ako to postane i ostane, sam si je kriv. Nakon zadnjega Srba i zadnjoj hrvatskoj budali mora biti jasno ono što Mladen Schwartz već godinama govori i piše: Ovo nije Hrvatska, ovo je jugoslavija, samo na manjem prostoru. Nije istina da imamo Hrvatsku, mi nemamo Hrvatsku, a hoćemo li ju ikada iznova izvojštiti, ovisi samo o nama, o onima najboljima među nama!

Kako reče jedna vaša sugrađanka: Ustati ili nestati!

Borba se nastavlja – Za Dom Spremni!

JOSIP MILJAK I NJEGOVA BORBA (2. dio)

Uz novu knjigu pravaškoga vođe: Višestranako jednoumlje

Mladen Schwartz, Zagreb

I da se vratim glavnoj temi: na tom eto produktivnom, a ne sterilnom starčevićanskom planu vidi Miljak i svoju Hrvatsku čistu stranku prava – kao nepatvorenu, dosljednu i iskrenu sljednicu povijesnih naputaka njezina Utemeljitelja. Intelligentno, pregnantno, lucidno, razmatra on, iz napisa u napis, ključna pitanja našega nacionalnog usuda. Svoju je knjigu podijelio

dosta sustavno i pregledno u pet većih cjelina. U *prvu* su uključeni članci, govori te intervjuji; *druga* se zove „Iz medija“, i tu su također Miljkovi napisi, dopisi, polemike – objavljeno u zadarskomu „Hrvatskom listu“, ali i drugdje. *Treći* se dio bavi povijesnim temama. Sve mu tomu on pridodaje, u *četvrtom* dijelu, priloge drugih auktora (Luke Podruga, kardinala Vinka Puljića, biskupa Mile Bogovića [dakle dvojice nešto „desnijih“ prelata, kada žešćih baš i nemamo!], Branimira Lukšića [iz njegove knjige „Nedovršena Hrvatska“] te nekih anonimna...). U posljednjem, *petom* dijelu svoje knjige, Miljak donosi nekoliko programatskih tekstova svoje stranke, vezanih za stranačke sabore i različite izbore. Ti su tekstovi načelne naravi, i Miljak njihove poruke provlači kroz cijelu svoju knjigu. Čitamo i niz materijala te govora posvećenih lokalnim ograncima ili podružnicama stranke. Uvijek se tu, u pojedinim surječjima, variraju čvrsti načelni stavovi, namijenjeni jačanju te izgradnji organizacije.

Neumjesno bi bilo, koliko i preuzetno, zadržavati se u okviru ovakva proslava potanko na pojed-

nim sastojcima knjige; treba ju čitati u izvorniku i u cijelosti. Za preliminarni dojam, evo tek letimičnoga popisa nekih njezinih tema i problema: obrana Ustaštva, ustaškog junaka Francetića, Poglavnika (poglavitito u sklopu mitologije Rimskih ugovora, kojima je Poglavnik spasio tada mogući maksimum, te epizode s „pučem Vokić-Lorković“, koji Miljak, polemizirajući protiv nekog Bože Vukušića, s pravom smatra izdajom postojeće Države, izdajom o kojoj Poglavnik ništa nije znao), nadalje, Nezavisne Države Hrvatske; junak i mučenik Ante Paradžik, obnova pravaštva (tu je i povoljan prikaz knjige mladoga pra-

vaša Gorana Rohačeka „Hrvatsko pravaštvo na prijelazu tisućljeća“); obrana nacionalnih vrijednota, navlastito hrvatskih ratnika, pohvala radikalnoj desnici (u tom sklopu spominju se, uz ostale, Damir Pešorda ili Šepić-Barba),

pohvala junaku Zvonku Bušiću, zagovor aktivne politike umjesto stalne defenzive; a na drugoj strani, partizanski zločinci, ustrajna sramota *Tito-trga* usred Zagreba, partizansko-četnički *revival* u Srbu, povlastice za četnike, manipulacija antifaišizmom, izdajice na vlasti, Mesić i slični mu izrodi, židovski provokatori (poput opskurnog Alena Budaja) koji love stare ustaške borce, manjkavosti, štoviše bijeda današnje Hrvatske, kritika hrvatske nav-

ivnosti, usprotimba nastranom zakonu o izručitbi hrvatskih državljana inozemstvu, „crveni fašisti“, „gejparada“, lijevo protuhrvatstvo

općenito, Igor Mandić koji zaziva još jednu Yu, Thompson i „zabranjeno znakovlje“, posvećena obnova jugovine... a ako sam neku važnu temu ovdje nehotice izostavio, naći će ju pozorni čitatelj u Miljkovu štivu!

Nije možda stvar dobroga ukusa polemizirati u proslovima, kao niti prigodom javnih predstav-

ljanja knjiga (drugo su pak kritične recenzije!), pa ću se i ja nastojati toga ovdje suzdržati. Pri čemu ističem da i nema odveć točaka u kojima se s auktorom ne bih uglavnom složio. Budi mi stoga ipak dopušteno ukazati na točku u kojoj ne mislimo isto, pa je to došlo do izražaja i u jednoj našoj javnoj raspravi što ju je Miljak uvrstio i u ovaj svezak. Riječ je, naime, o vrlo bitnom, ključnom prijeporu oko demokracije. Meni se parlamentarna liberal-demokracija čini iscrpljenom, potrošenom, neplodnom, pače štetnom političkom formulom, načelno, općenito, ne samo za Hrvate. U potankosti ovdje ne kanim, ne bih niti smio ići. Napisao sam o tom pitanju, uz niz kraćih rasprava, i čitavu knjigu. A evo, naša je debata i u ovoj, Miljkovoj knjizi na raspolaganju znatiželjnom čitatelju. Želim istaknuti samo ovo: Ako netko iskreno i ozbiljno očekuje političke i nacionalne probitke od parlamentarno-demokratskih mehanizama, onda to znači da vjeruje kako će ovaj današnji, inače, po svim pokazateljima, zavedeni i zalučeni, manipulirani, pasivni, zdvojni, depresivni, apatični, defetistički, apolitični, u nacionalnom smislu zakržljali puk (od kojega se samo u već postojećoj zdravoj državi može postupno, u konačnom broju koraka, izgraditi samosvjesnu naciju) nekim čudom, na nekom od slijedećih izbora (za 4, 8, 12, možda 144 godine) izabrati upravo pravu, Hrvatsku čistu stranku prava. Ali što i tada znači „izabrati“? Za početak, mora joj omogućiti ulazak u Sabor. To još nije puno. Više je potrebno da bi stranka ušla u Vladu. Još više, da u Vladi bude kakav-takav čimbenik (recimo, da imenuje jednoga ili dva ministra, možda one marginalne, možda i važnije), a još puno više da odlučuje o vlasti, pa da doista i vlada, te, što je najvažnije, da ostane na vlasti, neometana kojekakvim koalicijama, opozicijama, medijima,

„javnostima“, itd., itd., tako dugo dok ne ispuni svoje poslanje, da ju ne pometu i osujete prvi ishitreni slijedeći izbori koji služe samo svetoj dogmi smjenjivosti vlasti, pa makar ona bila i najbolja!

Da bi se sve to zbilo, potrebna je vjerojatnost možda nalik onoj o kojoj govore protivnici darvinističke hipoteze, kada obrazlažu koliko bi ne-

verojatnih elemenata trebalo koincidirati da bi se na Zemlji „slučajno“ pojavio život!

Uz problem demokracije tu je negdje blizu i problem takozvane lustracije. Miljak je, uz mnoge druge na desnici, zagovornik lustracije, i ja sam svjestan svih dobrih razloga koji govore njojzi u prilog. Pa ipak držim da se to pitanje u Hrvatskoj postavlja drugačije negoli možda u Poljskoj ili Češkoj, da je već i u strukturama jugokomunizma na području Hrvatske bilo dosta muževa i žena koji su iznutra rušili okvire sustava (ta sami smo ih na to iz emigracije nagovarali!), pa je onda došao Domovinski rat koji je doista zahtijevao stanovitu pomirbu (sigurno, pomirbu između hrvatskih nacionalista i nepopravljivih udbojugoslavena nitko od nas nije htio, niti je mogao odobriti!), pa je proteklo dva desetljeća u kojima su neki KP-zlotvori ipak prošli stanovitu manjeviše uvjerljivu katarzu i konverziju moralno-političko-nacionalnu... Napokon, tko će nam lustrirati „kadrove“ koji možda i nisu bili jugokomunistički, ali su se ogriješili o Državu i Naciju nakon obnoviteljskoga prevrata 1990? Uostalom, nema puno smisla radi hrvatske lustracije pozivati se na antikomunističku rezoluciju EU, jer ona posve sigurno ne uključuje Tita i njegov režim, nego „maršala“ automatski prešutno svrstava u same temelje te iste, antifašističke Eunije u koju sada srljamo. Ne zaboravimo, Tito je njihov, bio je to i ostao. Pa kako nam drago!

U svakom slučaju, zdušno sudjelovanje Josipa Miljka i njegovih čistih pravaša u naporima na ujedinjenju genuinih pravaških redova može se, i mora, samo pozdraviti. Povijest pravaštva, i onoga klasičnog, tradicionalnog, kao i ovoga obnovljenoga pred dva desetljeća, puna je sukoba, rascola i frakcija. O tomu je dosta pisano, ali će se

pisati i nadalje. I sastavljač ovoga proslova sudjelovao je u više pokušaja pravaškog ujedinjenja. Danas Josip Miljak radi na zajedničkom izbornom nastupu svoje stranke, zatim one đapićevske (pod vodstvom Danijela Srba), te one zvane autohtonom, pod vodstvom Dražena Keleminca. Ne znam gdje je tu sada mjesto gospođe Ruže Budimir-Tomašić. Držim da je plod hiperinterpretacije tvrdnja kako su nju ubacili hadezeovci da razbija napore na pravaškoj slozi. To razbijanje djeluje već samom vlastitom logikom, ne treba još i izvanjske pomoći. Svejedno, ako se svi oni, ili neki od njih, dogovore oko zajedničkih kandidata, izbornih lista i redosljeda i svega što tu pripada, možda bi zajedno mogli osvojiti nešto parlamentarnih mandata. Zar im itko komu je do Hrvatske to ne bi

poželjeo?! Loše je iskustvo Miljak međutim doživio i odbijanjem kratkotrajne koalicije „Jedino Hrvatska“ da u X izbornoj jedinici prihvati zacijelo pravoga zajedničkog kandidata, Luku Podruga. Eto, tako izgledaju ta stranačka natezanja kada se jednom u njih upustimo! I ja i moji istomišljenici želimo dakle pravašima puno uspjeha na putu jedinstva. Ne tvrdim da to ne bi bio korak naprijed, dapače! A kako dalje, vidjet ćemo! Za sada, imamo pred sobom maestralnu knjigu Josipovu, kojoj želim puno kongenijalnih čitatelja, puno odjeka i puno utjecaja. Kod nas se premalo čitaju knjige, osobito one važne. A knjiga može revolucionirati duhove. Nadam se i hoću vjerovati da će tako biti i s ovom što ju upravo prikazah!

SRIEM JE ODUVIEK BIO DIO HRVATSKE! (2. DIO)

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Nakon što je Stefan Dušan dao u zatvoru zadaviti svoga oca Uroša III., on je proglasio srpskog arhiepiskopa Joanikija patrijarhom Srpske crkve, a ovaj je u Skopju (po nekima Ohridu) okrunio Stefana Dušana za "cara Srbijem, Grkom, Bugarom i Arbanasom". Pa da bi mogao zasjesti na prijestolje basioeiosia u Carigradu, Dušan se je svečano obvezao da će vladati "po grčkim običajima i zakonima". No "car Dušan" nije otišao dalje od makedonskih gradova Seresa i Prilepa gdje je i umro 1355. u 48. godini života. Od karikature tog "carevanja" ostao je balast - neshvatljiv sadržaj "Dušanova zakonika" i ponašanja Srba koji ga se i danas pridržavaju.

I u tom krucijalnom odnosu dogodilo se je ono što je Nemanjinu Kraljevinu Rašku definitivno ugasiло, a da nije upalilo plamen srpske dominacije u Bizantu. Tako se je ta šarolika nacija našla - i do dana današnjeg ostala - ni na Istoku ni na Zapadu. Samo joj sebi svrha, ali uvijek opsjednuta nekom čudnom pretenzijom da su nositelji prava da osvajaju susjedne zemlje i prave carstvo koje je bilo i ostalo opsesivna manija - "vascelom svetu daje lekcije iz vere", politike i morala.

Bez obzira što su se Nemanjići iskazivali duboko odani svetoj stolici u Rimu, Sveti sinod Srpske pravoslavne crkve donio je, godine 6.857 (po istočnom kalendaru), godinu dana prije Dušanove smrti (godine 1354), "Zakon blagovernoga cara

Stefana, leta 6857, indikt 2., na praznik Vaznesenja Gospodnjeg. meseci maja. 21 dan" - kraće "Dušanov zakonik".

Napomenimo još jednom, da je taj "Dušanov zakonik" i dan danas na snazi u Srpskoj pravoslavnoj crkvi i da se sva stvarnost u Srbiji i oko Srbije (a u dvadesetom stoljeću) i u svijetu događa po tom za naše vrijeme neshvatljivom kodeksu. Kako i zašto?

Bez obzira što je "svetorodna dinastija Nemanjića" rođena iz krvi i održala se u krvi (Nemanja je ubio svog brata, a "car" Dušan pak svoga oca), srpski patrijarsi se smatraju pravim usmjeriteljima sudbine srpske i vjerske i svjetovne vlasti. Tu vladari, htjeli ne htjeli, igraju podređenu ulogu. I premda je Papa poslao u Rašku krunu i žezlo Nemanjinu sinu Stefanu Prvovenčanom, u "Dušanovu zakoniku" stoji crno na bijelom, da je

na teritoriju srpskih zemalja zabranjeno djelovanje katoličkim svećenicima, a onima koji odbiju prijeći na srpsku vjeru predviđene su drastične kazne. Čl. 6. "Dušanova zakonika" katoličku crkvu i njezine pripadnike naziva jednostavno "jeres latinska" (Čl. 7).

Ukoliko bi se ikoji pripadnik ikoje druge vjere nastanio među pripadnicima srpske vjere, ima da mu se upeče žig na licu, i da se progna, a ako bi se sakrio da ga se - spali (Čl. 10). Inovjercima je

zapovjedbno da se odmah obrate na srpsku vjeru, inače ima "da se kazni kako piše u zakoniku svetih otaca" tj. fizičkim mučenjem (da mu se odreže jezik i odsiječe ruka (Čl. 26).

"Dušnov zakonik" je, još polovicom četrnaestog stoljeća!, imao i svoj "rasni zakon" uperen protiv Vlaha i Arbanasa (Čl. 83). Ukoliko bi kroz neko srpsko selo prošao neki Arbanas, on se tu ne smije zadržati, a ako bi mu se itko pridružio, mora biti kažnjen. Nemilosrdne kazne čekaju i istočne bogumile, koje "Dušnov zakonik" naziva Babuni. Samo spominjanje njihova imena ima biti sankcionirano novčanim kaznama (Čl. 86). Nitko u Srbiji ne smije imati veze sa strancima niti ih primiti u svoj dom, ako to car izričito ne odobri (Čl. 129).

Uzalud bi bilo tražiti ikakva objašnjenja ponašanja onih koji pripadaju srpskoj crkvi a da se ne uzmu u obzir propisi iz "Dušanova zakonika".

Taj kodeks izuzima Srbe iz ukupnosti ljudskog roda. U procesu raspadanja Jugoslavije srpski teoretičari su sebe nazvali "nebeski narod". Vladika Lukijan je Srbe, uoči pada Vukovara 1991., nazvao "svet narod" i izjavio da su "sva dela njegova posvećujuća". A prof. dr. sc. Biljana Plavšić je išla tako daleko da je tvrdila da su Srbi "genetički nekompatibilni s muslimanima". Marksistički teoretik svjetskog glasa, Mihajlo Marković je izjavio, u studenom 1991., da "Amerikanci ponižavaju Srbe kad ih prisiljavaju da žive zajedno s muslimanima u Bosni". Srpska vjera kao da je i stvar teista i ateista...

U složenim odnosima opstojanja srpske vjere i njihovih bogomolja u toku pet stoljeća otomanske dominacije, njihovo ponašanje bilo je raznoliko prema miuslimanima i prema ostalim kršćanima. Živeći pomiješani s muslimanima i s onim Srbima koji su prešli na islam, oni su zadržali svoj ostracistički odnos samo prema katolicima. Pa i kad su se našli u izbjeglištvu po katoličkim zemljama,

oni su svoju odbojnost prema narodu, koji ih je ugostio pa i pomogao im da imaju svoje posebne bogomolje, i javno pokazivali. Dapače, duž granica Osmanlijskog carstva, oni su branili teritorij otomanske imperije.

Prilikom druge bitke na Kosovu, 1448., Đurađ Branković je bio na strani Turaka, a njegova kćer Mara bila je, u haremu Murata II. u Istanbulu i te kako utjecajna osoba. On je čak zarobio vođu kršćanske vojske Sibinjanin Janka (Janos Hunyadi) i, držeći ga u tamnici u Smederevu, tražio otkupninu od hrvatsko-ugarskog dvora.

Posebno je zanimljiv slučaj Mihajla Latasa, ličkog pravoslavca i austro-ugarskog časnika, koji je, zbog krađe garnizonskog novca, pobjegao na - tursku stranu, dospio u Banjaluku i tu prešao na islam.

Kad je bosanski musliman, Husein-kapetan Gradašćević, 1850., digao bosanske muslimane na oružje da se riješi turskog zuluma i oslobodi od njihovog despotizma svoju domovinu Bosnu, Mihajlo Latas, koji je odlično poznao austro-ugarsku vojnu taktiku i strategiju, prešao je na islam, Omer-paša, dospio je na čelo otomanskih vojnih postrojbi te udario jakom vojnom silom na bosanske ustaše. Kao nagradu za uspjeh u bratoubilačkom ratu, dobio je čin turskog maršala.

N.B. Uz Omer-pašu pristali su hercegovački velikaši - Smail-aga Čengić i beg Stoćanin.

Husein-kapetan se je nadao pomoći svoje "kršćanske braće" iz okolnih krajeva, posebno Slavonije, ali pomoći nije dobio. Kad je nakon sloma pobjegao k svojoj "kršćanskoj braći" u Slavoniju, koja je u svom istočnom dijelu bila odana Madžarskoj, krsšćeni su ga izručili Osmanlijama.

Umro je slomljena duha i tijela u turskoj tamnici na Trapezuntu.

Treba istinu pogledati s oba oka i shvatiti da su oni hrvatski krajevi koji su usvojili mađaronsku kulturu uvijek na Bosnu gledali - inokosno. Otkad je njemački vladar Fridrich III. Godine 1448., da bi nesalomljivu Bosnu podvojio i podvojenju podvrgao svojoj vlasti svu Bosnu, on je, da bi oslabio kralja Tomaša, Stjepanu Vukčiću Kosači dao naslov "herceg od svetog Save", nakon čega je bosanska veležupa Hum prozvana Hercegovinom. U svim povijesnim kritičnim situacijama, Bosna je bila najranjivija na svom jugo-istoku. No, usprkos svih nasrtaja i izdaja, Bosna je Bosnom postala, Bosna je Bosnom – ostala!

Ovdje imamo posve novi izraz - ustaše. taj izraz nastao je još u četrnaestom stoljeću i to prije pada Bosne pod Turke. Kad je, naime, bosanski Veliki Ban, a zatim i kralj Tvrtko I. Kotromanić, sin kneginje bibrirske, odlučio da se otrese mađarske nasrtljivosti i stalnog tužakanja kod Svete Stolice, da su pripadnici Crkve bosanskih krstjana "heretici", on je stvorio veliku svehrvatsku Ligu protiv mađarskih nasrtljivaca i uzeo naslov "kralja Hrvatske i Dalmacije". Toj Tvrtkovoj Ligi pristupili su zagrebački ban Ladislav Lučenac, ban Ivaniš, Prior Vranski Paližna, zagrebački biskup, braća Horvat i niz plemića iz hrvatskih krajeva oko Bosne. Na mađarskoj strani bio je slavonski magnat Gorjanski. Taj podvig Tvrtkove Lige opisao je August Šenoa u svom romanu "Kletva" i u tom romanu je Šenoa nazvao pripadnike Tvrtkove Lige - ustašama. Naziv "ustaša" pojavio se je u Bosni u više navrata u toku njezine duge povijesti.

Ustaše su se masovno pojavile u Bosni i nakon sloma ustanka Husein-kapetana Gradašćevića, posebno uoči Berlinskog kongresa. Na čelu pravoslavničkih ustaša u Krajini bio je tzv. Petar Mrkonjić (budući srbijanski kralj Petar I. Karađorđević), a na čelu katoličkih ustaša bio je, uz franjevence Šarića i Kresu, i moj pradjed Ivan zvani Pandživuk. On je, u krajinskim šumama, gdje je vrvjelo od vukova, da ohrabri svoje suborce koji su se kretali uglavnom noću, golim rukama uhvatio vuka i - razvalio mu žvale. Oni koji su Ivana poznavali, tvrdili su da mu nitko nije smio pogledati u oči - svojim pogledom on bi porazio svakoga tko se nađe pred njim.

Prilikom jednog susreta između pravoslavničkih i katoličkih ustaša, negdje blizu Šipova, došlo je do

takmičenja u snazi i vještinama po našoj narodnoj tradiciji. Tako su se i dva vodeća čovjeka trebali ogledati u hrvanju. Ivan je bio okretniji. I u Hercegovini je, na čelu tamošnjih ustaša tada vojevao, Luka Vukalović i Vaso Vidović. Podvig tadašnjih ustaša opisao je opet August Šenoa u svom djelu "Munja od Gabele".

Posebno poglavlje u ovim složenim odnosima zauzima epopeja bana Jelačića, osnivača i organizatora moderne hrvatske vojske koja je, u ukupnosti vojnih postojbi Habsburške monarhije, zahvaljujući velikom banu Jelačiću imala posebne odrede, posebno zapovjedništvo na hrvatskom jeziku i posebne regionalne nošnje. Ukupnost snaga Jelačićeve Hrvatske vojske iznosila je nešto više od 51.117 boraca. U isto vrijeme u Lombardiji je bilo na položajima još oko 30.000 hrvatskih vojnika.

Kako je bana Jelačića ustoličio pravoslavni patrijarh Rajačić, u nadi da će se i pravoslavne jedinice, na patrijarhov poziv, pridružiti banskoj vojsci, Jelačić je pokušao na diplomatski način pridobiti hrvatske pravoslavce za borbu protiv Mađara i na strani Hrvata.

Patrijarh Rajačić je, na zasjedanju Sabora uoči Banova pohoda na Mađare, otvoreno tražio da hrvatski Srijem nađe u sastavu Vojvodine kao poseban politički entitet koji ne će biti pod nadležnošću vlasti u Zagrebu. Protiv toga su bili svi hrvatski zastupnici, posebno biskup Ožegović. Ban Jelačić je, razumije se to odbio, napomenom da je Srijem "odavno bio hrvatska i to samo hrvatska županija", te da "Srijem nikad nije bio dio Srpske vojvodine" (v. n.d. s. 116) koju su im dali Mađari ali na račun Hrvata i tako zametnuli prapočetak "hrvatsko-srpskog sukoba interesa", što će Mađare grdno koštati samo sedamdesetak godina kasnije!

Glavna Banova vojna zapovijed "Za Domovinu i kralja", u redovima Jelačićeve hrvatske vojske, skraćena je na pozdrav: Za dom - Spremni!

U ukupnosti hrvatskih postrojbi vojske bana Jelačića, uoči prelaska Drave i upada u Mađarsku, bilo je i dobrovoljaca iz Bosne. Ban Jelačić je znao da su Mađžari izvršni husari vični frontalnom sudaru s protivničkom silom te je osnovao četiri posebne "ustaške bojne", za posve novu - gerilsku taktiku:

Kad se aktivira teška topnička paljba na glavni dio neprijateljske ušančene i pozicionirane vojske, četiri ustaške bojne su trebale udariti tamo gdje je vladala najveća pomutnja, ali ne sve u isto vrijeme. A kad se zametne metež u neprijateljskim redovima, onda frontalni rat postane nepodoban za odpor na više fronti odjednom. No kad, tim povodom, nastane opći kaos u redovima neprijateljskih husarskih postrojbi, onda na njih treba udariti glavnom snagom i poraziti ih ili ih natjerati u bijeg.

Ta Jelačićeva genijalna ideja proizišla je iz njegovog odličnog poznavanja mađžarske strategije i taktike rata s brojnom i odlično izvježbanom konjicom. Ta taktika je posve prirodna discipliniranoj vojsci zemlje koja regulira sav život države ustaljenim zakonima i propisima, ali ne i u narodu koji je lišen nezavisnosti. Na jednu stranu imamo junaka, a na drugoj pak - čopor. U porobljenom narodu jedini način za postignuće nezavisnosti i slobode je - ustanak koji odgovara mentalitetu osobnog junaštva, a tek nakon toga koordiniranje osobnih podviga u jednu udarnu i razornu logiku. Takav rat, gerilski rat, i udar na više točaka na fronti, bio je primijenjen i u "Operaciji Oluja" u Domovinskom ratu. Ta vojna strategija je, kako vidimo, jedan od elemenata hrvatske tradicije ratovanja. Od svestranog ratnika individualca lako postane - general.

Posve je u skladu s povijesnom istinom ustvrditi da je ban Jelačić odlično poznao svu našu povijest, a posebno našu povijest ratovanja. On je uveo u uporabu izraze: domobrani, ustaše, bojna, a i

pozdrav "Za dom - spremni!". Struktura Jelačićeve vojske preuzeta je u Banovini Hrvatskoj, u načinu postrojavanja i zapovijedanja zaštitara. Kompletna struktura zaštitara je, nakon proglašenja Nezavisne države Hrvatske, na poziv predsjednika Mačeka, stavljena na raspolaganje obrane NDH, s time što je dobila svoj izvorni naziv - domobranstvo.

Dobrovoljci Jelačićeve hrvatske vojske pridošli iz Bosne bili su baš u tim Banovim dobrovoljačkim ustaškim bojnama. Oni su, kao i neki dobrovoljci pridošli iz ličke Krajine, nosili tursku vojnu opravu, što je još više zbunilo Mađžare, misleći da je došlo do neke vrste vojnog saveza između otomanskih i kršćanskih snaga su-

čelice prema Mađžarima i njima odanim mađžaronima. Ban Jelačić je imao u planu izvesti nešto slično podvigu kralja Tvrtka I. - objediniti sve tri banovine u jednu cjelinu, uključujući tu i Bosnu.

Rod feldmaršala i bana Josipa Jelačića Bužimskog, treba to nag-

lasiti, potjecao je - iz Bosne, iz grada Bužima (danas u Cazinskoj krajini). U svojoj monografiji o banu Jelačiću, Dr. Ernest Bauer, zapisao je u vezi s time, slijedeće činjenice: "U predaji obitelji sačuvan je spomen da su Jelačići Bužimski bili u 15. i 16. st. vrlo bogati, ali da su članovi obitelji morali toliko platiti Turcima za oslobođenje jednog svog rođaka da su konačno ostali bez imetka... U Bosni je i u vrijeme otomanske vladavine postojala - Kapetanija Bužimska, pa se ondje stavljalno podrijetlo plemenitih Jelačića. Prije svih su to isticali bosanski Hrvati muslimani" (v. Dr. Ernest Bauer: "Hrvatski ban Jelačić", vl. izd. München, 1981., s. 1.).

Oduvijek je i sve do danas - baš u Bosni sačuvana skupna svijest o našoj posebnosti. Bosna je daleko najdulje očuvala razne oblike državne samostalnosti kao i vjerske i kulturne specifičnosti. O neprekidnosti naše narodne vlasti u svim okolnostima i za svih domaćih i stranih vladara, naš čovjek u Bosni je govorio svojim jezikom i stoga je uspio održati netaknutim naš posebni junački mentalitet, koji niti osvajači niti uljezi nisu uspjeli ni pomaknuti s mjesta. Taj mentalitet proizlazi iz ko-

herentne i bogate skupne memorije koju vjerski nazori ne mogu mijenjati kao ni jezik sam, ali mogu - obogatiti novim svestranim vjerskim istinama. Po toj logici u Bosni često možemo čuti jezgrovitu misao poslovičnih flegmatika: Brat je mio koje vjere bio.

Stamen kao stećak-kamen nad grobovima naših predaka, Bosanac i dalje zna - gdje mu je šaka a gdje lakat.

Također i rasprava u Saboru između patrijarha Rajačića i bana Jelačića, u pogledu pripadnosti Srijema ostaje povijena činjenica koja nikad kasnije nije mijenjana - ni u Saboru ni u međunarodnim sporazumima, pak je, prema tome, i dalje na snazi!

Tko u to sumnja, može provjeriti u tekstu iz monografije "Hrvatski ban Josip Jelačić" koju je napisao Dr. Ernest Bauer, zastupnik u Saboru HNV-a!

LUKA BEBIĆ: PONOSAN SAM ŠTO SAM BIO ČLAN PARTIJE!

Josip Papković, Zagreb

Ovako naslovljen, objavljen je u Jutarnje listu (ako sam dobro upamtio 14. VIII. 2010.) članak koji implicira da je to intervju s Lukom Bebićem nastao u njegovoj kući za odmor u kojoj boravi ovih dana.

Premda mi se čini da je to „prijesna laž“ nastala u „vrijeme kiselih krastavaca“ kako to vole reći gospoda novinari kad nemaju vlastitih ideja, a kruh treba zaraditi svaki dan.

Premda je tekst nepismen, rečenice nabacane s brda s dola, nemajući čak ni poveznice s naslovom, ipak nalazim vrijednim osvrnuti se na nje - jer je, očito je, napisan s nakanom stvaranja klasne i rasne mržnje, oživljavajući USTAŠE, PARTIZANE, KOMUNJARE, FAŠISTE I ANTIFAŠISTE i druge izmišljene teme poput: Thompson, Čavoglave, Za dom spremni, Tuđman, Šušak, Norac, Hercegovci, Slavonci, Dinarci naspram nas/vas urbanih, njegovanih, obrazovanih itd. Počnimo!

Rado bih, gospodine Bebiću znati na što

ste ponosni: na tako uspješnu prijetvornost da je Partiji trebalo dvadesetak godina da otkrije nacionalistu u vama pa vam tek tada da Pakrački dekret (nogom u tur)? Na to da ste svjesno cinkali kolege i druge „elemente“ ili zato što niste to činili? Ne ću više rasipati energiju s „rado bih znati“, reći ću vam odmah da je ispovijedanje vašeg predživota potaknuto s ciljem produblivanja raskola u narodu, s ciljem presretanja pitanja koja vama i svakom članu zajednice treba postavljati svakodnevno i to o vašem današnjem djelovanju, a ne o nekoj tamo Partiji od sredine prošlog vijeka. Takova pitanja ću vam, primjera radi, postaviti u nastavku s pozivom svakom članu zajednice da postavlja pitanja i zahtjeva odgovor.

Mi, članovi ove zajednice, imamo prirodno pravo, pravo stečeno rođenjem, postavljati pitanja, a svaki dužnosnik, bio on biran ili ne, bio on sudac, tužitelj, policajac ili vojnik dužan je odgovoriti. Ne dobijete li odgovor i to je odgovor.

Odgovoriti znači opravdati čin, postupak, razloge za uskratu prava ili pak za dodjelu prava i sl. Uskrata odgovora ne može biti viši interes. Nije li nam opravdanje prihvatljivo, moramo zahtijevati smjenu dužnosnika.

Progon čovjeka zbog korištenja njegovog prirodnog prava je zločin protiv čovječnosti.

Ne znam tko je pokretač ovih čestih promidžbenih i huškačkih tekstova koji nas zapljuskuju svakodnevno. Ja ga poznajem kao:

O VELIKO BEZGLAVO NEŠTO, PROKLETO IME TVOJE U SVE VIJEKE VJEKOVA

Tima, BEZGLAVOM su slijedeći redci namijenjeni.

Podcijenili ste ovaj narod Dinaraca i Slavonaca, Istrana i Zagoraca, Dalmoša i Vlaja, bodula i gusara, Bosanaca i Hercegovaca, urbanih i ruralnih, pismenih, polupismenih, nepismenih i prepismenih želeći ga pokoriti podmećući mu kosti ustaške, komunjarske, fašističke i ine oko kojih se on treba tući dok vi mastite brk, a on nestaje.

Prije dvadesetak godina ovaj je narod dogovorom, konsenzusom odlučio ZAJEDNO izboriti slobodu i za crvene i za crne, i za robijaše i za udbaše, i za katolike i za pravoslavne i za Srbe i za Hrvate, za svakoga i sa svakim.

Ovaj narod je to i učinio vođen i s Tuđmanom i s Bobetkom i s Manoličem i s Mesičem i s Kuharićem i sa svim drugim najrazličitijima.

ZAJEDNIŠTVO je dokazao i referendumom i borbom, žrtvama, patnjom i pobjedom.

Razdor kojeg danas živimo potaknuli su ovi, BEZGLAVO NEŠTO, dijelom se koristeći onom manjinom koja nije sudjelovala u konsenzusu, dijelom s pomoću onih koji su se i borili u Domovinskom ratu na drugoj strani, a pretežito potičući lakomost i gramzivost onih, mnogih među nama kojima je savjest zakazala, bilo zbog žudnje za slavom, čašću, moći ili hljebom.

Ovaj se narod danas probudio i odlučio uzeti sudbinu u svoje ruke. Ako se i nije probudio, probudit će se, to sigurno znam jer: „tirjanstvu stati nogom za vrat to je ljudska dužnost najsvetija“.

Zato, gospodo, ne plašite se da će vam se postavljati pitanja o vama prije Domovinskog rata, pitanja će biti o vama danas i o vama sutra. Pitanja o vama prije Domovinskog rata samo iz-

nimno mogu biti relevantna, a najčešće vode razdoru.

Postavit ću neka, a pozivan i vas da postavljate pitanja, da potvrdite ili osporite postavljena pitanja, ukratko, počnite vladati svojom sudbinom!

Pitanju prvo, gospodinu ministru JOZI RADOŠU: Koliko ste zaradili prodajući i preprodajući državnu imovinu koju ste, s položaja ministra obrane otuđili/ukrali? Otušena imovina su dokumenti o prisluškivanju razgovora gospodina Slobodana Miloševića tijekom Domovinskog rata.

Pitanje drugo, gospodinu BOŽI VUKUŠIĆU: s kojim pravom i s čijim dopuštenjem prodajete državnu imovinu objavljujući navodne podatke o istrazi nad svojedobno uhićenim pripadnicima državnih službi JNA, ili tiskajući navodne popise suradnika UDBe iz Bosne i Hercegovine. Sve navedeno, i podaci o istrazi i popisi suradnika Udbe

državna je imovina, koju ni država nema pravo neselektivno objavljivati niti rabiti bez provjere. Sve sam te papire pročitao, a nakon epizode s devastacijom spomenika na Bleiburškom polju, neka mi Bog oprost, snažno mi se nameće sumnja da ste vi pravi, ucijenjeni ili kupljeni udbaški/kosovski doušnik, ne udbaš i ne kosovac.

Pitanje treće, gospodinu DRŽAV-

NOM ODVJETNIKU RH: nije li vaša dužnost iztražiti i odgovoriti i na ona pitanja koja vape za pravdom u pitanju prvom i pitanju drugom.

Pitanje četvrto, gospođi JADRANKI KOSOR I SUUČESNICIMA: koliko zelembaća, eurića i kunića stoji predaja hrvatskog mora i hrvatskog ozemlja arbitraži. Podsjećam vas da ste to učinili i pored i nasuprot zahtjevu desetaka pa i stotina uglednika od akademika do ribara, radnika, seljaka i đaka, nasuprot dvije stotine tisuća hrvatskih građana koji su odmah izrazili

svoju volju nesuprot vaše volje, a tu volju ste vi proglasili bezvrijednom jer ste vi tobože izabrani premda znate i znali ste da vi niste izabrani. Moguće je da ste vi ODABRANI za taj prljavi posao, posao, koji će, prije ili kasnije prouzročiti mnogo nesreće i krvavih sukoba, kako nas uči povijest. Ne treba vam ni spominjati da ste vi to učinili i nasuprot odluka helsinške konferencije OESS-a, da ste vi prvi koji su odbacili presudu međunarodnog suda zvanog Baditerova komisija.

PRIJETEĆE PORUKE I AGRESIJA NA USTAV RH (KONGRES U ŽELJEZKOM KAVEZU)

prof. Žarko Marić, Zagreb

Ivo Goldstein je nedavno preko Jutarnjeg lista, hrvatskim građanima uputio prijeteću poruku, da na sebe preuzima odgovornost svaki onaj i ona koji dovode u sumnju antifašistički karakter ustanka u Srbu. Rijetki su na to reagirali i preuzeli na sebe odgovornost, a među njih se evo stavljam i ja kao čitatelj dnevnog tiska.

Nedugo poslije toga u Globusu od 13.08.2010., u tekstu o srpskoj krivici, prepoznajemo i protuustavnu agresiju na domoljublje, hrvatsku vlast i ustav RH. Na samom početku proglašava ružnom i odobrava rušenje znatveno - povijesne tvrdnje predsjednika Tuđmana, da je NDH bila ... i izraz stoljetnih težnji hrvatskog naroda za svojom državom.

Ne samo ČAVOGLAVE koji su simbol i personifikacija protučetničkog okupatorskog otpora, nego vrijeđa i Andriju Hebranga istinskog domoljuba, antifašistu i branitelja, pripisujući mu primitivno antisrpsstvo. Ne priznaje njegovu sintagmu "četničko orgijanje" čime ne priznaje ustav RH koji je baš zbog toga, promijenio jugodatum ustanka 27. jula na 22. lipnja.

I ja sam. moguće i prvi, lansirao tu sintagmu na internet portalima. "Jugokomunističko-četnički recidivisti orgijaju u sred Hrvatske Like". Dok su oni orgijali, prosvjednici "desničarski ekstremisti" su u "željeznom kavezu" održali pravi PRAVAŠKI KONGRES s 20-ak govornika, o čemu nenarodni mediji jasno nisu puno pisali. Među govornicima se nalazio i pisac ovih redaka, predstavljen kao slobodni novinar. Da nije kvazi-povjesničar i on bi to dobro znao. Znao bi on i puno toga više da je 90-ih

godina za vrijeme četničke agresije bio u obrani i na bojišnici, umjesto u podrumu gdje se smijao hrvatsko-srpskim vicevima.

Podržavati jugo-juliste i vraćati se ponovo na 27. juli, a one koji taj datum, zahvaljujući jasnim povijesnim argumentima, vide onakvim kakav je bio, plašiti fašizmom i fašističkim etiketama, je čisti napad na Ustav RH, pa s tim u svezi i Ivo Goldstein i urednik Globusa bi trebali biti predmet Državnog odvjetništva i novinarskog udruženja.

On optužuje bez argumenata hrvatske vlasti da su željele da Srbi odu ... i ostave svoju domovinu Hrvatsku, a zaboravlja da to radi upravo Pupovac, učeći hrvatske građane srpske nacionalnosti da je njihova matična domovina Srbija, čime ih potiče na iseljavanje u nju i time vrši etničko čišćenje. Ivo Goldstein se u ovome tekstu postavlja kao hrvatsko-srpski odvjetnik. Jadni oni i jedni i drugi s ovakvim odvjetnicima koji im ne pomažu, nego odmažu, svojim svjesnim bacanjem kostiju među njih i dodavanjem soli na rane njihovih međusobnih odnosa.

JESMO LI BOLESNA I LUDA NACIJA?!

Kako voditi državu kad nam predsjednik halucinira

Branko Stojković, Bjelovar

Pa gdje to ima? Da jedan predsjednik države kao što je Ivo Josipović u hrvatskim medijima govori – kako je „**partizanska kapa s petokrakom lijepa**“. No, to s druge strane znači veličati komunistički totalitarizam i krvave zločine, koji su mnogi učinjeni prvenstveno nad Hrvatima. A pri tome uskraćivati informacije o bijedi, nezaposlenosti, inflaciji, o stambenom i socijalnom (ne)zbrinjavanju ljudi, itd. Ovo su opasne spletke, pomoću kojih se cijela jedna nacija drži u koncentričnoj neprosvijetljenosti.

Mrak i za vrijeme Josipovića – štednja na hrani, struji, vodi, plinu...

Smisao tog prokletog gesla je i dalje ponižavanje Hrvatskog naroda uz propagandu i parole. Josipovićeve sramotne izjave su za svaku osudu i one izazivaju zgražanje i niskost. Što je bilo

drugo i očekivati od tog SDP-ovca i partijca, druga i tobožnjeg socijaliste? Ljudi traže izlaz na bilo koji način, te kako spojiti kraj s krajem, a predsjednik Ivo Josipović halucinira. Ako je „svijetla baklja“ partizanska kapa s petokrakom, odnosno putokaz Hrvatima, **onda smo stvarno kao nacija i ljudi propali**. Da, u jednoj bogatoj prirodnoj zemlji narod je doveden na rub beznađa i propasti.

Što se to nama Hrvatima nameće i sugerira?

DEKRET o obaveznom hrvatskom ljubljenu „partizanske kape s petokrakom“, desio se u Srbu 27. srpnja 2010., kada je Ivo Josipović, predsjednik Republike Hrvatske održavao svečani govor na otkrivanju (obnovljenog) komunističko-četničkog spomenika. Pitam se: Jesu li Hrvati u „Domovinskom ratu“ pali za takvu otadžbinu? Simbolično rečeno: Ako komad tkanine ili bolje rečeno „partizanska kapa s petokrakom“ više vrijedi pažnje od svakog normalnog i poštenog Hrvata, **onda smo stvarno u mnogim lažima zabludili**.

Na svečanosti Josipovićeva policija pokazala se je vrlo učinkovito. Imamo dosta problema s načinom života u ovoj propalnoj zemlji, a šef države je opsjednut s prošlošću i propalom ideologijom.

Eto, rodio nam se mali partizanski „bombaš“ ne Boško Buha, već Ivo Josipović, prorok koji govori i uči mnoge laži, koje trebaju u sebe upiti mladi ljudi. Na svečanosti spomenik je otkrio Milorad Pupovac, čovjek koji se „šlepa“ gotovo uz sve predsjednike: Tuđmana, Mesića i (sad) Ivu Josipovića.

Ovo je previše od predsjednika Josipovića i njegove politike. **Nije Ivo Josipović rekao kako je lijepa „hrvatska kapa sa šahovnicom“**, pa se stoga pitajmo – **čiji je on predsjednik**.

NADOM U POMORSKU BUDUĆNOST (2. dio)

Divo Bašić, Dubrovnik

U prvo vrijeme u zavodu je bio talijanski jezik kao nastavni, a školovanje je trajalo dvije godine. Godine 1879. nastava je produžena na tri, a 1895. godine produženo je školovanje od tadašnje tri godine na pet godina i to dva pripravnica tečaja i tri naučna tečaja. Tako je trajalo do 1922., a kad su tri nautička tečaja pretvorena u 4, bilo je tada potrebno završiti nižu gimnaziju ili građansku školu.

Prve školske godine školu je polazilo 6 učenika, dok se nije, npr. 1915., dakle u vrijeme rata, broj popeo na 191. Prvi ravnatelj zavoda bio je Arbanas kanonik Nikola, a najdulje je ravnateljem bio Lujo Klaić, koji je upravljao pune 24 godine i to od 1876. do 1901. godine.

Talijanski jezik kao nastavni zadržao se je na zavodu sve do 1897. godine, a to najviše stoga jer je u bivšoj Austro-ugarskoj monarhiji taj jezik bio uvriježen kao službeni jezik na svim brodovima 'Lloyd Austriaca', kao i na svim brodovima tršćanskih društava.

Za vrijeme prošlog [I.] svjetskog rata zatvorena je stanovito vrijeme Nautička škola u Kotoru i svi učenici i profesori prešli su u dubrovačku do 1918. godine, kad je ponovno otvorena škola u Kotoru.

Sadašnji [1944.] upravitelj zavoda je Ćiro Carić, poznat u svijetu zbog svoje znanstvene navigacione [navigacijske] knjige s nautičkim tablicama, kojima se služe mornarice svjetskih velevlasti.

Supruga dubrovačkog brodovlasnika Iva Račića, Marija Račić, koja danas sa suprugom počiva na groblju u Cavtatu, htjela je svojom ostavštinom preko oporučnog izvršitelja Dubrovniku dati visoku pomorsku školu. Ona je zato ostavila vrijedne nekretnine i znatni novčani iznos. Nažalost, to se nije izpunilo - ne njezinom krivnjom, **nego krivnjom njenog oporučnog izvršitelja, koji njenu posljednju volju nije do danas [1944.] priveo u djelo.**

Dubrovačka Pomorsko-trgovačka akademija

zaista je zauzela dostojno mjesto među pomorskim školama u raznim europskim državama.

Dubrovački pomorac je uvijek bio savjestan tip čovjeka, koji brižno sračunava i štedi. Sjetimo se samo na ovom mjestu jednog Pracata, koji je kao pomorac zaista bio velik za Dubrovnik i bio jedini čovjek kojemu je [Dubrovačka] Republika podigla spomenik.

Dubrovačka Pomorsko-trgovačka akademija, koja sada [1944.] slavi 95. obljetnicu, upućuje na to da će dubrovačko pomorstvo i poslije ovog strašnog [II. svjetskog] rata, koji je teško pogodio dubrovačke mornare i brodovlasnike, zauzeti vodeće mjesto u hrvatskom pomorstvu, a i na Jadranu.

'Apoteozu umiranja' broskog prostora u ovom [II. svjetskom] ratu Dubrovnik će znati ubrzo ukloniti, te će Dubrovnik opet sa svojim vrijednim i hrabrim pomorcima, sinovima hrvatskog naroda, znati sliti činjenicu i maštu u potrebu očuvanja svoje mornarice i svog pomorskog prestiža.

A naša Pomorsko-trgovačka akademija i imovima naših sugrađana i sada su tu da to omogućće".

(P. V., Pomorska akademija u Dubrovniku, Povodom 95. obljetnice ove vrijedne naše državne ustanove, *Hrvatska*, god. I, br. 143, /nedjelja, 8. listopada 1944./, Dubrovnik, 1944, str. 2).

KADA ĆEMO SE MI SVI OPAMETITI

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

Zašto uvijek govorimo o "desnici" i "ljevicima"?

Ta razdjela je stara francuska gluparija o onome na kojoj su strani u njihovoj sabornici sjedili komunisti, a na kojoj konzervativci. Mi, kao što to nije bio ni ustaški pokret, ne možemo i ne trebamo biti ni "lijevi" ni "desni". Lijeva ili desna orientacija samo je pitanje socijalnog sustava, to jest je li netko za kapitalističku, tajkunsku, lopovsku Hrvatsku ili za pravedniji sustav u kojemu će biti barem neka vrsta pravednije socijalne uredbe.

Mislim da danas u Hrvatskoj uobće nije problem u nekim lijevim ili desnim gibanjima, nego se radi o nacionalnim domoljubnim, nasuprot izdajničkim jugokomunističkim strujanjima. Za moj pojam uobće nije važan socijalni sustav (izuzev komunistički), važno je da skinemo, obtužimo i najstrože kaznimo izdajničku bandu koja danas sjedi na kormilu Hrvatske. Od onoga dana kad je Tuđman u tu "desnicu" ubacio svoje agente ta desnica je razbijena u nekoliko: "1861 prvih" "pravih" "čistih" "ne tako čistih", "autohtonih", "starčevićanskih", i sam više ne znam kakvih stranaka, koje poput rako-ve djece svaka vuče na svoju stranu.

Vjerujem da se tu više radi o egoizmu nego o nacionalizmu vođa tih frakcija, a koje ne vode k soluciji problema s kojima smo danas suočeni.

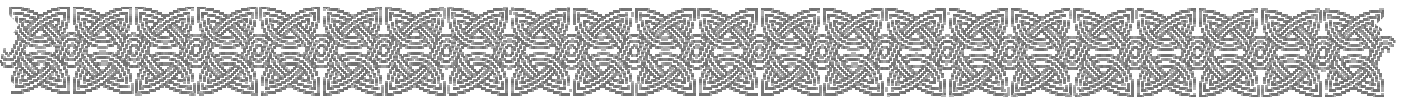
Stoga, vjerujem da niti jedna od ovih "desnih" frakcija Stranke prava ne će imati nikakva uspjeha, čak i onda kad (i ako) se ujedine u jedan blok, jer uobće ne vidim da imaju ikakav plan koji bi ozbiljno ugrozio obstanak komunističkog virusa koji je dobrano zatrovao dosta veliki dio hrvatskog korpusa. Mi se danas moramo ostaviti bilo kakvih predrasuda o društvenim sustavima i moramo jednom već razumjeti da ovi tera-jugokriminalci nisu ni lijevi ni desni, oni su jednostavno: pokvarenjaci, otrov, izdajnici svoga naroda, čankolizi, tuđinski slugani i onaj najgori i najotrovniji sloj (nažalost) ljudskuga poroda koji, kao rak, treba ukloniti iz hrvatskoga tijela.

To su sinovi, nasljednici onih koji su popili rijeke krvi svoga naroda.

To je kuga protiv koje se mora upotriebiti sve antidote koje su nam na raspolaganju i uvijek im poput crnogorskog Njegoša reći:

"Kugo ljudska da te Bog ubije. Sve si svojom jazom zatrovala. Još bi otrov svoje adske duše i na ovaj kamen izbljuvala".

Za Dom Spretni !

DVA NAZOVI VICA

Divo Bašić, Dubrovnik

Krajem 1991. u Republici Hrvatskoj se mogla čuti pjesma „Ja sem Vukovarec, Vukovarec, domovine žrtveni jarec“, a danas bi pjesma trebala glasiti: „Ja sem Remetinec, Remetinec, domovine sin“.

Dva prijatelja razgovaraju, pa će prvi drugome:

- „Znaš li kako se zove pir kad su supružnici 25 godina u braku?“

- „Znam. Srebrni pir“.

- „Kada su 50 godina u braku?“

- „Zlatni pir“.

- „Kada su 75 godina u braku?“

- „Dijamantni pir“.

- „A kada su 100 godina u braku?“

- „To pak ne znam“.

„E, to ti je kurbin pir!“

NACI-KOMUNISTI U POGLAVNIKOVU SRBU

Gen Kameni, Zagreb – "Ustaški hitrozov", 74. nastavak

Gen Kameni: **Spremni.**

Antica Ustrajnić: **Spremni!**

Gen Kameni: **Jeste li još uvijek predsjednik Nove Ustaške Stranke?**

Antica Ustrajnić: **Naravno. Zašto me to pitaš?**

Gen Kameni: **Moram. Ivo Josipović je krenuo u oduzimanje titula svim državotvornim Hrvatima. Nova Ustaška Stranka ne može biti izuzetak.**

Antica Ustrajnić: **Mislio sam da je šala. April-li-li.**

Gen Kameni: **Kakva šala. Ugledao se čovo na tatu. Ta kosilica brije do zemlje.**

Antica Ustrajnić: **Znam ja to Kameni. Samo se šalim. Čitao sam Globus: "Josipović odlučio: Glavaš, Zagorec, Blaškić i Norac više nisu generali".**

Gen Kameni: **Mogao bi onda ...**

Antica Ustrajnić: **Upravo tako Kameni. Niti Ante Gotovina, bude li po Josipoviću, više ne će biti general.**

Gen Kameni: **Tko je onda vodio "Oluju"? Što će pisati u povijesnim čitankama?**

Antica Ustrajnić: **Maršal Ante Josipović, osloboditelj Knina i Bihaća!**

Gen Kameni: **Na koga mislite?**

Antica Ustrajnić: **Na Antu Josipovića, otca Ive Josipovića.**

Gen Kameni: **Nije moguće. Pa, taj tip je bio "jedan od čelnih ljudi OZNE u Vrgorcu a u dva mandata je bio upravitelj po zlu poznatog Golog otoka".**

Antica Ustrajnić: **Moguće je, moguće. Oni tako rade. Nisu li neregistriranu udrugu građana (ZAVNOH) proglasili hrvatskim parlamentom, pa to čak i ugurali u Ustav RH?**

prof. Žarko Marić

Jure: Ni kralj Tomislav više ne će biti kralj?

Antica Ustrajnić: Bit će, ali će dobiti novo prezime. Tomislav Karađorđević.

Gen Kameni: Možda će mu promijeniti i naslov?

Antica Ustrajnić: Sigurno. Ne će više biti kralj Hrvata. Bit će Tomislav Karađorđević, kralj Socijalističke Republike Hrvatske!

Dedek: Ne bu ni kneza Domagoja više bilo?

Antica Ustrajnić: Promijenit će i njemu ime. Domagoj Sreten D. Mihajlović, pessimus dux serborum.

Ibrahim: Ne mogu ni zamisliti život bez kralja Tvrtka!

Antica Ustrajnić: Morat ćeš. Foča je postala Srbija. Zašto ne bi kralj Tvrtko postao Tvrdije XXXIV. Dubajić car Srpske Bosne, Kočevskog Srpskog Roga i vascelog Balkana.

Dedek: Uh! Uh! Uh! Nema nikog tko bi se suprostavio tom prijestolonasljedniku 11. dalmatinske brigade.

Antica Ustrajnić: Ima, ima, dragi Dedek! Učinio je to prije mjesec dana Akademik Mirko Vidović iz Pariza.

Ibrahim: Da?

Antica Ustrajnić: Poslao je u cijeli svijet preko hitrozova ovu poruku:

ANTI-FAŠISTI - MUSSOLINIJEVI ĐACI NA POPRAVNOM ISPITU...

Dragi kolege i prijatelji!

Samo okrilje Domovine može izliječiti dušu izmučenu klatarenjem po tuđini i evo - vruć zrak, vedro nebo i svježije čisto more čine naš povratak u blagodat doma našega.

To - namjerno u lirskoj emfazi...

No, uoči polaska iz Galiae Transalpinae, otvorio sam na Google-u link s jezgrovitim uvidom u Josipoviću zalijepljenu za jezik poštapalicu "socijalna država", koju je izmislio Mussolini i koja proizlazi iz njegove fašističke ideologije.

To sam mu prosljedio i upozorio ga da njegovo mahanje s 'Ustavom socijalne republike Hrvatska' može za nas postati novi izgovor da nas proglase fašistima.

Kao što vidite - 'antifašisti' su dokazali da u Hrvatskoj ima izvorno ideloških fašista, koje svojim izjavama definira sam Josipović: 'antifašisti' su sebe dokazali, nakon srbobolje u Srbu, da su - jedini izvorni fašisti u Hrvatskoj.

No, na moje nemalo čudjenje gospodin Josipović mi je odgovorio i rekao da naša 'socijalna država' nema za uzor Mussolinjevu

Ivo Josipović

'socijalnu republiku', nego li u - društvenom uređenju Švedsku i Norvešku...

Kad netko upadne u živi pijesak, onda svaki pokušaj da jednu nogu čupa oslanjanjem na drugu nogu - dovodi do potonuća u - živi pijesku.

Jer - kako njemu objasniti da Švedska i Norveška nisu nikakve 'socijalne republike', nego li ustavne monarhije i ta je to prava pravcata antinomija 'socijalnoj republici', budući da je Mussolini ukinuo Kraljevinu Italiju da bi proglasio 'Socijalnu republiku Italiju'.

P.s. Kažu da je Dr Ivo Josipović profesor prava. Stvarno?

Pozdrav!

Mirko Vidović
protagonist nacionalne države Hrvatske.

Dedek: Zbilja mu je Ivo Josipović pisal?

Antica Ustrajnić: **Da. Odmah. U pola četiri u jutro. Slušajte.**

Poštovani gospodine Vidoviću,

Hajde, prestanite izmišljati i pričati nesuvislosti. Gdje sam rekao da su Švedska i Norveška republike!? Rekao sam da su socijalne države. I monarhija može biti socijalno orijentirana. A teza o antifašistima kao Musolinijevim đacima je smiješna! Znamo koga je Mussolini ustoličio u Hrvatskoj: ustaše!

Srdačno,

Ivo Josipović

Dedek: Kaj bu sad bilo?

Antica Ustrajnić: **Najprije "Ustani Bane Hr-**

akademik Mirko Vidović

vatske Te zove". Onda "Za Dom Spremni". Na kraju ćemo dečki izbaciti smeće iz kuće i dvorišta.

Gen Kameni: **Bože daj! Moram ići.**

Antica Ustrajnić: **Ne ćeš s nama na janjetinu?**

Gen Kameni: **Drugi put.**

Antica Ustrajnić: **Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.**

Gen Kameni: **Hoću. Spremni.**

Antica Ustrajnić: **Spremni!**

MINISTAR dr. BULAT PREUZEAO GRAĐANSKU VLAST U SPLITU

Prvi odjel hrvatskih mornara odplovio u Split

H.D.U. - "Nova Hrvatska", Zagreb, 3. listopada 1943.

Split, 2. listopada.

Jučer je stigao u Split državni ministar dr. Edo Bulat.

U društvu ministra dra Bulata nalazi se i admiral Đuro Jakčin, koji je također službenim poslom stigao u Split.

S ministrom drom Bulatom stigla je i njegova pratnja, u kojoj se nalaze i hrvatski novinari, koji su s ministrom drom Bulatom krenuli iz Zagreba u oslobođenu dalmatinsku Hrvatsku.

U počast prvog dolazka članova hrvatske državne vlade, Split je osvanuo u hrvatskim zastavama.

U cijelom gradu vlada veliko oduševljenje i radost.

Ministar dr. Bulat preuzeo je odmah po dolasku građansku vlast i poduzeo prve najnužnije korake za organiziranje hrvatske državne vlasti u Splitu i ostalom području.

Metković, 2. listopada.

Jučer je iz Metkovića odplovio u Split prvi odjel hrvatskih mornara. Kako pri dolasku u Metković tako i prilikom napuštanja Metkovića bili su hrvatski mornari najsrdačnije dočekani, odnosno izpraćeni od cjelokupnog stanovništva ovoga kraja.

BISER HRVATSKE SPLIT ZAHVALJUJE POGLAVNIKU

Ministar Dr. Bulat imenovao gradonačelnika grada Splita

H.D.U. - "Nova Hrvatska", Zagreb, 9. listopada 1943.

Split 8. listopada.

Kako je već javljeno, stigao je ovih dana u Split državni ministar dr. Edo Bulat, koji je odmah

pristupio uzpostavljanju redovite građanske uprave u Splitu i ostalom području. Tako je među ostalim imenovao gradonačelnikom Splita dra Stjepana Vukušića.

Gradonačelnik Splita, preuzimajući dužnost, uputio je Poglavniku ovu brzojavku:

“Povjerenjem državnog ministra za oslobođene krajeve dra Ede Bulata imenovan sam gradonačelnikom Splita. U času preuzimanja ove častne dužnosti Split s uzbuđenjem šalje preko mene svome Poglavniku, svome Otcu, svome Ujeditelju izraze vjernosti i najdublje vječne zahvalnosti, što je ovaj biser Hrvatske Vašim umom i trudom postao sastavni dio svete napaćene Hrvatske, te pruža obećanje, da će mu u desnici biti jakost, a u misli domovina na izgradnji sve većeg sjaja, moći i ugleda vječne svete naša Hrvatske.

Dr. Stjepan Vukušić
gradonačelnik”

"Nova Hrvatska, Zagreb, 3. listopada 1943.

POZDRAVNA BRZOJAVKA PREDSJEDNIKU VLADE

H.D.U. - "Nova Hrvatska", Zagreb, 3. listopada 1943.

Zagreb, 8. listopada.

Predsjednik vlade dr. Nikola Mandić primio je od splitskog gradonačelnika ovu pozdravnu brzojavku:

“Preuzimajući poslove gradonačelnika našeg dragog Splita bisera Hrvatskog Jadrana, sas-

tavnog diela drage naše domovine zaslugom Poglavnika, upravljam Vama u ime pučanstva tople pozdrave s molbom, da moćnim Vašim uplivom i zauzimanjem poradite, da izlječimo tolike rane zadane ovom dragom gradu sa strane ratnih neprijatelja, da Split uznapreduje, procvate na korist sve većeg sjaja i moći naše drage Hrvatske.

Dr. Stjepan Vukušić
gradonačelnik”

ZAHVALA PREDSJEDNIKA VLADE

H.D.U. - "Nova Hrvatska", Zagreb, 3. listopada 1943.

Na ovu je brzojavku odgovorio predsjednik vlade **dr. Nikola Mandić** ovom brzojavkom:

“Dru Stjepanu Vukušiću
gradonačelniku
Split

Zahvaljujući na srdačnim pozdravima, koje ste mi uputili u ime pučanstva našeg **starodrevnog hrvatskog grada Splita**, koji je zaslugom Poglavnika vraćen majci domovini. Želim Vam g. gradonačelniče najveći uspjeh u radu oko obnove i podizanja **bisera Hrvatskog Jadrana**, u čemu možete računati i na svestranu pomoć hrvatske državne vlade.

Dr. Nikola Mandić”

RADOST U ODLOBOĐENOM KONAVLIMA

H.D.U. - "Nova Hrvatska", Zagreb, 3. listopada 1943.

Dubrovnik 8. listopada.

Ovih dana posjetili su Veliki Župan g. **Ante Buć** i Stožernik Ustaškog Stožera Dubrava **prof. Mladen Kaštelan**, one krajeve Konavala, koji su do sada bili zaposjednuti od talijanske vojske.

Narod je predstavnike hrvatskih vlasti srdačno dočekao u svim mjestima, gdje su dolazili, izrazujući sreću i zahvalnost Poglavniku, koji je ove krajeve povratio majci

Kao što nam i ova slika potvrđuje, u Splitu nije bilo nikakvog rušenja i razaranja. U Splitu danas vlada red i mir. Tek nadpisi, a knjižna su odmetničkih bande isarale sličove, podjrtaju na njihovu kratkotrajno gospodarstvo.

“Nova Hrvatska, Zagreb, 3. listopada 1943.

Hrvatskoj, od koje su bili silom otrgnuti.

U svim mjestima gdje su dolazili gg. Veliki Župan i Stožernik održali su sastanke s predstavnicima pojedinih mjesta, davši im potrebite upute u pogledu **uzpostavljanja hrvatske vlasti** u ovim krajevima. Odmah su **određeni seoski glavari**, a u najkraće vrijeme bit će u **Grudi imenovan i občinski načelnik, te občinski odbor.**

U čitavim Konavlima vlada radost.

SPLIT JE OSLOBOĐEN BRZIM I ODLUČNIM ZAHVATOM NJEMAČKIH I HRVATSKIH POSTROJBA

Grad i luka podpuno su neoštećeni ze u gradu teče posve normalan život – Osim izpisanih komunističkih parola odmetnika i Badoglievih izdajica nije ostalo ništa drugo

"Nova Hrvatska", Zagreb, 3. listopada 1943.

Zagreb, 2. listopada.

Kao što je već poznato hrvatskoj javnosti ušle su u ponedjeljak u jutro njemačke i hrvatske postrojbe u Split, koji je zauzet na juriš i očišćen od bandita. Tim povodom pročule su se razne glasine, da je Split razoren, da su porušene čitave gradske četvrti, da je razrušena luka, jednom rječju, da su kod osvajanja tog grada počinjene sa kopna i iz zraka toliko štete, koje će se teško ikada moći popraviti, barem ne u tako skoro vrijeme.

Razumije se, da to sve skupa nije odgovaralo istini. Naprotiv, njemačke i hrvatske postrojbe tako su brzo napale iznenađene bandite, da su ovi u najkraćem vremenu svladani, pa nisu imali vremena da naprave znatnije štete. - Kako bi naša javnost bila o tom što bolje obaviještena, donosimo prikaz njemačkog novinara dra Waltera Grubera, s kojim je danas razgovarao naš suradnik. Dr. Walter Gruber bio je jedini novinar, koji je ušao u Split sa prvim njemačkim oklopnim kolima i to u t. zv. izvidničkim oklopnim kolima.

Dr. Gruber izpoviedio nam je u nevezanom razgovoru svoje dojmove kod osvajanja Splita, te je između ostalog rekao i ovo:

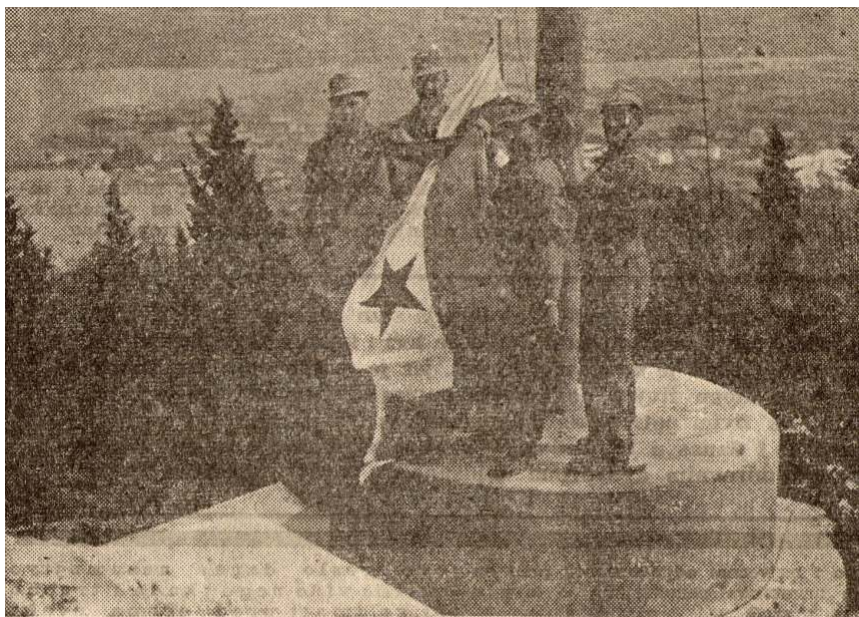
"Saznao sam sa čuđenjem u Zagrebu, da je Split u plamenu, da su razrušene čitave ulice i da su uništeni pojedini dielovi grada. Ja sam ušao među prvima u Split i o svemu tome nisam ništa vidio. Vojnici moje postrojbe stigli su prvi na Marjan, izvršili zastavu, pošto su skinuli zastavu bandita, uhitili talijanske generale,

pristaše izdajničkog maršala Badoglia, koji su se kod ulazka odmetnika u grad predali četvorici bandita, stavivši im na raspolaganje čitavo ratno tvorivo, a da nisu ni pokušali pružiti odpor, premda su raspolagali sa znatnim snagama. Oni su prema tome ostali dosljedni svom kukavičkom maršalu.

Borbe, koje su se vodile protiv preostalih banditskih skupina u Splitu i talijanskih vojnika, koji su bili prešli na njihovu stranu, bile su vrlo kratke, jer su naši vojnici intervenirali munjevitom brzinom iznenadivši posve bandite, koji nisu očekivali tako brzo njihov dolazak.

Istoga dana poslije podne pio sam u kavani 'Park Hotela' čaj. Kavana kao i sve ostale kuće u gradu bila je posve neoštećena i slika grada nije se mnogo promienila od one, koju sam vidio, kad sam posljednji puta boravio u Splitu, t. j. prije tri godine. Iste večeri večerao sam u svratištu 'Ambasador', koje je posve neoštećen."

Dr Gruber je u daljnjem razgovoru rekao, da su mu upale u oči samo dvie činjenice u gradu Splitu. Na posebničkim i javnim zgradama banditi su napisali razne komunističke parole, a na samim ulicama vidio je odpatke te raznu nečist. koja je ostala tamo nakon odlazka bandita i Badoglievih vojnika, koji su im se bili priključili.

S vrha Marjana skinuli su hrabri njemački vojnici odmetničku zastavu

"Nova Hrvatska, Zagreb, 3. listopada 1943.

Prema tome ulice su bile prljave i zapuštene.

- Začudit ćete se zacielo kad vam to pripovijedam i pitat ćete mene, a gdje su tragovi borbe, gdje su tragovi bombardiranja iz zraka i pogodci topova, kojima smo pucali na odmethike? Na to ću vam odmah odgovoriti. Glavni pogodci bombardiranja vidljivi su nedaleko Solina kod razkršća pred mostom, gdje se ceste diele prema Klisu i Sollnu. Tamo su bili banditi postavili topove, koje su dobili od Badoglijevih generala. Razumije se, da su naši hrabri i neustrašivi zrakoplovci odmah pronašli te postave i sraznili ih sa zemljom. Tamo sam vidio još i nekoliko zapaljenih uništenih oklopnih kola, koje su odmetnici također dobili od ovih izdajica. Naišao sam i na jedan most, koji su odmetnici bili pokušali razrušiti, ali su ga nasi opkopari popravili u roku od jednog sata.

U samom Splitu srušene su vojarne koje se nalaze podalje od grada. Moram primietiti, da se pri tom i te kako vodilo računa, da se ne uništavaju posebničke zgrade. U blizini vojarna nalazi se i kuća glavara građanske uprave za grad Split dra Nardellia, koja je ostala posve neoštećena. A isto tako ostale su neoštećene i sve ostale kuće.

Naši zrakoplovci i topnici gađali su nadalje vojnički talijanski logor "Spinetu" kraj Splita, te je tamo poginulo nekoliko stotina talijanskih vojnika pristaša maršala Badoglia i bandita.

Kod uništavanja ovog logora valja naglasiti, da su stanovnici okolnih zgrada vrlo dobro prošli, jer su kuće ostale čitave samo su popucala stakla.

Kako dakle vidite vodilo se mnogo računa, da grad Split ostane podpuno pošteđen od svakog razaranja. Zapovjednik njemačkih postrojba, zapovjedajući general, dao je prije početka napadaja strogi nalog, da se uopće ne puca na unutrašnjost grada i da se posebničke zgrade štede. To je provedeno u cijelosti. Unutrašnjost

grada ostala je ista kao i prije, pa da nema nadpisa sa komunističkim parolama, koje su tame izpisali banditi, ne bi nitko mogao primjetiti, da su se za taj grad vodile tako oštre borbe.

Marjan, taj ponos Splitskana, ostao je također neoštećen, a u samom gradu pokušali su banditi zapaliti palaču bivše Banske uprave, ali ona nije izgorila pa će se nastala šteta moći lako popraviti.

Dr. Gruber naglasio je posebno zasluge zapovjednika splitskih vatrogasaca ing. Lukasa, koji je sa svojim ljudima spriječio, da banditi nisu zapalili pojedine objekte. Ing. Lukas doduše nije imao prilike da sudjeluje sa svojim vatrogascima kod gašenja, jer nije bio pripušten gašenju zapaljenih vojničkih objekata, vojarna i logora "Spinetta" što smo već gore spomenuli, a posebničke zgrade nisu bile ni zapaljene.

Ing. Lukas sazvaio je **prvi bivše gradske viećnike**, te je **sastavio privremeno gradsko vieće**, koje je odmah preuzelo svoju dužnost.

Zanimat će vas zacielo, što je sa splitskom lukom? Mogu vam reći, da je i ona sa svim uređajima posve neoštećena, a nađeno je neoštećeno i više trgovačkih parobroda i mnogo ostalih manjih lađica.

Na koncu razgovora naglasio je posebno dr. Gruber, da je ostala neoštećena i vila poznatog hrvatskog kipara Meštovića, kome su se doduše banditi grozili, ali nisu dirali u njegovu imovinu. Odmah nakon zauzeća Splita izdan je strogi nalog, da se vrati sav život i sve ostale stvari oduzete talijanskoj vojsci, pa će ži-

vež biti određen za prehranu splitskog stanovništva.

Dr. Gruber pokazao je našem suradniku brojne snimke, koje je snimio u Splitu, a koje najbolje potvrđuju njegove rieči. Iz tih snimaka vidi se, da je splitska luka podpuno neoštećena i da su sve posebničke zgrade također neoštećene, jedino što su iznakažene komunističkim nadpisi. Time su najbolje opovrgnute sve glasine o paležu grada i o znatnoj šteti, koja je prema tome bila samo plod mašte.

Put u Split je slobodan . . .

**"Nova Hrvatska, Zagreb,
3. listopada 1943.**

POVIESTNI ČAS HRVATSKE

Božo Šarkanj, "Nova Hrvatska", Zagreb, 3. listopada 1943.

Zagreb, 2. listopada.

Poviest nam svjedoči da u životu svakog naroda imade momenata, imade stanovitih vremenskih manjih ili većih razdoblja koja su od odlučne i upravo sudbinske važnosti za pojedini narod i njegovu daljnju budućnost. U stanovitim vremenskim razmacima nastupaju događaji, koji stavljaju na kušnju narode i države, te baš o držanju i postupku tih naroda, odnosno o tome da li se uspjevaju u tim sudbonosnim časovima pokazati doraslim događajima, redovito ovisi njihova daljnja budućnost kroz čitava vremenska razdoblja, koja su obično duljeg trajanja.

Moglo bi se možda reći da smo i mi Hrvati u našoj prošlosti već imali dosta takovih odlučnih momenata, možda 1848. pogotovo 1918., a sigurno još više u starijoj poviesti, no svi su ti ostali neizkorišćeni i zbog njih naša poviest nije već prije krenula onim tokom koji je predstavljao ideal i težnju celog hrvatskog naroda. **Međutim, sigurno je da hrvatski narod u čitavoj svojoj poviesti nije doživio tako odlučnog i po svoju daljnju budućnost sudbonosnog razdoblja, kao što je ovo koje danas proživljava.**

Nakon tolikih stoljeća uzpostavio je hrvatski narod napokon svoju državu, a već u trećoj godini svog samostalnog državnog života ostvario je i one ciljeve, koje prigodom same uzpostave države nije još mogao ostvariti. Hrvatskoj državi **pripojeni su njeni poviestni i narodni hrvatski krajevi**, ona danas dobiva svoje **poviestne, narodne i prirodne granice**. Hrvatska je država danas **veća nego što je to**

bila ikada u poviesti. Riešen teškog tereta koji mu je bio **nametnut u času uzpostave države** i koji je bio glavni razlog i uzrok tolikim poteškoćama za sve to vrijeme, hrvatski narod imade danas i sve uvjete za uspješno unutrašnje uređenje i konačno smirenje. Sve mu tome treba nadodati još i to da i vanjsko političke prilike danas stoje u prilog hrvatskom narodu i državi. **Dok hrvatski narod danas izgrađuje svoju državu i trajno pojačava svoje oružane snage i uobće povećava svoju snagu i moć, dotle u isto vrijeme oni koje se može označiti vjekovnim neprijateljima hrvatskog naroda, koji su vjekovima predstavljali u svojoj gramzljivosti trajnu opasnost po hrvatsku državu, dotle oni danas osjećaju teške posljedice udaraca, koje su još nedavno pretrpjeli i od kojih se teško oporavljaju. Oni danas i vojnički i politički vrlo malo znače, što za hrvatski narod može predstavljati samo jednu pozitivnu činjenicu.**

Sve nam to govori da hrvatski narod danas proživljava časove od najsudbonosnije važnosti, da se on danas nalazi u upravo jedinstvenoj prilici da si stvori najbolje i najpovoljnije uvjete za svoj daljnji životni razvitak i da si možda za vjekove osigura sretnu budućnost. Hrvatski narod danas imade svoju podpunu nezavisnu državu na svom državnom području, ostvarivši ciljeve, za kojima je poput tolikih drugih naroda vjekovima težio. Ta hrvatska država nije nikakva slučajnost, ona je rezultat razvoja povjestnih događaja, čiji se je tok mogao predvidjeti i na koje je hrvatski narod dugo uztrajno čekao. Ta hrvatska država, koja imade sve izgleda na sigurnu budućnost predstavlja vrijednost, koju mora svak Hrvat duboko osjetiti. **Ona ujedno predstavlja stvarnost, koju nam priznaju svi naši prijatelji, pozdravljajući je kao važan momenat u konačnom pravednom i od zajednice europskih nara-**

da željenom uređenju ovog diela Europe, a s kojom i naši neprijatelji moraju, makar protiv svoje volje, računati. Hrvatski narod dakle danas, u ovom odlučnom času svoje poviesti i bez obzira na obći budući razvoj događaja, imade pred sobom sve uvjete za uspješni životni razvitak i napredak.

Ako dakle naša daljnja budućnost ovisi uobće o kome, onda ona danas, za razliku od prošlih vremena, ovisi samo o nama samima, ovisi o tom da li ćemo znati pravilno ocieniti sudbinsku odlučnost ovog jedinstvenog časa našoj poviesti, da li ćemo se pokazati dorasli događajima, te si tako sami odrediti smjer budućeg toka naše poviesti.

Nema dakle sumnje o tome, da je danas za hrvatski narod nastupio čas, kad ga poviest stavlja na kušnju, kad treba da pokaže ne samo svoju sviest i političku zrelost, nego i svu svoju vitalnost i sposobnost. Isto tako je sigurno da je baš zbog toga u ovom času današnje hrvatsko pokoljenje vezano i najvećom odgovornošću pred budućim hrvatskim naraštajima, o čijoj se sudbini i sreći već danas odlučuje.

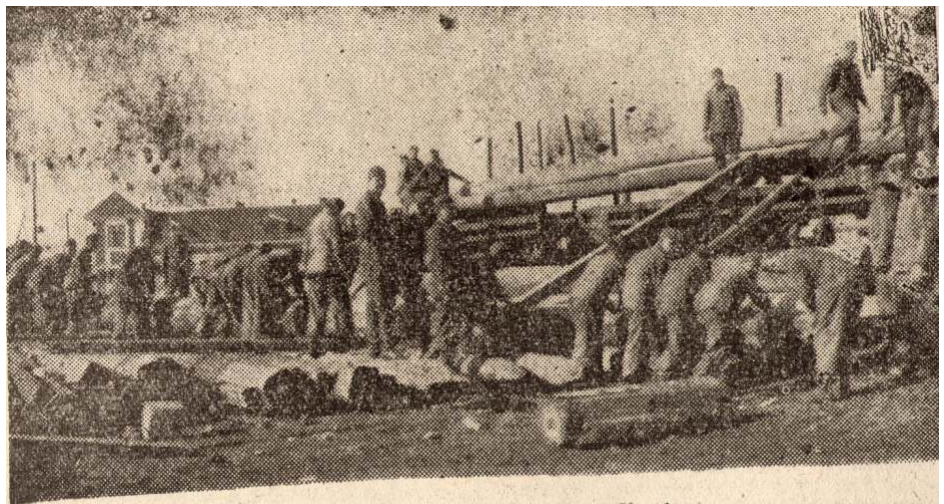
Država iznad svega, sve za državu, a državu ni za što! - ovo geslo danas nesumnjivo vrijedi više nego ikada i trebao bi ga imati pred očima svaki Hrvat.

HRVATI IZ JUŽNE AMERIKE IZRAZUJU SVOJU VJERNOST I ODANOST DOMOVINI

Zaključci predstavnika Hrvata Južne Amerike na Saboru u Buenos Airesu

A. Valenta, "Nova Hrvatska", Zagreb, 3. listopada 1943.

Većina Hrvata, koji se nalaze izvan domovine promatra s najvećom pozornošću događaje u domovini, razvoj i izgradnju hrvatske države, te borbu hrvatskog naroda za očuvanje slobode i nezavisnosti. U tom pogledu osobito se iztiču Hrvati, koji su izseljeni u Argentini. Njih tamo imade mnogo, a osim toga imadu i povoljnije mogućnosti za nacionalni rad nego što to imaju njihova braća koja se nalaze u anglosaskim zemljama. Donieli smo već u više navrata viesti i bilježke o radu naših sunarodnjaka u Argentini pa tako nedavno i pozdravnu brzojavku, koju su uputili Poglavlniku Hrvati iz Argentine bez razlike političkog uvjerenja prigodom oslobađanja hrvatskih primorskih krajeva i njihovog pripojenja majci domovini. Danas donosinio ovdje izjavu predstavnika Hrvata južne Amerike prihvaćenu na saboru Hrvatskog domobrana u Buenos Airesu 2. svibnja 1943. Ta izjava glasi:

Domoradnici pri radu na obnovi Korduna...

"Nova Hrvatska, Zagreb, 3. listopada 1943.

IZJAVA PREDSTAVNIKA HRVATA JUŽNE AMERIKE, PRIHVAĆENA NA SABORU HRVATSKOG DOMOBRA U BUENOS AIRESU NA 2. SVIBNJA 1943.

Mi, predstavnici izseljenih Hrvata, sastavši se na XII. Saboru kao najvišim predstavljajućim tielom Hrvata obiju Amerika, te tumačeći želje i osjećaje ogromne većine izseljenih Hrvata, izjavljujemo:

1.) Izražujemo našu podpunu odanost i vjernosti dru Anti Paveliću, kao Poglavlniku Hrvatskog Ustaškog Pokreta i Nezavisne Države

Hrvatske, imajući punu vjeru, da će kao što je znao uspješno sprovesti hrvatsko narodno oslobođenje, znati i sada u ovim sudbonosnim prilikama poduzeti sve ono, što je potrebno, da se učvrsti i ojača Nezavisna Država Hrvatska, te da se stvore preduvjeti, da Hrvatski narod zauzme što bolji i dostojniji položaj u Novoj Europi.

2.) S izjavom viernosti Poglavniku, izjavljujemo ujedno, da su izseljeni Hrvati odlučni pristaše današnje Nezavisne Države Hrvatske, onakove, kakovu je Poglavnik uzpostavio i kakovu ju on izgrađuje na načelima Ustaškog Pokreta i u skladu s temeljnim smjernicama Nove Europe.

3.) Odlučni smo protivnici bilo kakove kombinacije, djelovanja ili pokreta, koji idu zatim, da se uzpostavi stanje, koje bi krnjilo suverena prava hrvatskog naroda na potpunu nezavisnost i koji idu zatim, da se uzpostavi stanje prije 10. travnja 1941.

4.) Dosljedno tome, oštro osuđujemo rad i namjere onih hrvatskih izdajica, koji surađuju s tako zvanom jugoslavenskom vladom u Londonu i vrše naloge vječitih neprijatelja hrvatskog naroda.

5.) Jednako osuđujemo namlere boljševičke Moskve, koja ide zatim, da boljševizira Hrvatsku i uništi sve ono, što je hrvatski narod kroz vjekove stvorio, zašto se je borio i što sačinjava bit i sadržaj hrvatstva i hrvatskog naroda.

Ovom zgodom naročito iztičemo, da su američki Hrvati odlučni protivnici komunizma i svih njegovih ideoloških srodnika i pomagača, te smatraju komunizam kao najvećeg protivnika, ne samo našega naroda, nego i celoga čovječanstva.

“Concordia” ima mnogo izgleda u pobjedu protiv “Ličanina”

“Nova Hrvatska”, Zagreb, 9. listopada 1943.

Zagreb, 8. listopada.

6.) Sa ovoga sabora također izjavljujemo našu potpunu spremnost, da se u svemu pokoravamo nalogima i odredbama Poglavnika te da doprinesemo najveće žrtve za očuvanje, jačanje i napredak Nezavisne Države Hrvatske i za sreću hrvatskog naroda.

U tim našim nastojanjima prožima nas želja, nada i vjera, da će konac ove divovske borbe, koja se vodi na svim kopnima i morima, donieti pobjedu Nove Europe, za čiju smo sigurnost i izgradnju također spremni doprinieti i najveće žrtve.

7.) Sa ovoga Sabora ne možemo, a da ne izrazimo divljenje nad junačkim djelima svih onih ustaških i domobranskih boraca, koji su u borbi protiv partizanskih zločinaca i na iztočnom ratištu svojim životima, svojim naročitim vojničkim sposobnostima i svojim teškim žrtvama prioneli slavu hrvatskoga oružja i potvrdili poviesno poslanje hrvatskoga naroda, da bude branič Europe, njezine kulture i njenih ideala.

Za Dom spremni!

U ime Hrvata obiju Amerika:

Tajnik Sabora:
Predsjedatelj Sabora:
Dragutin Silađi v.r.
Martin Hum v. r.

Kao izaslanici Glavnog Ustaškog Stana potvrđujemo podpise Martina Hum i Dragutina Silađi. Gornja izjava primljena je jednoglasno na XII. Saboru Hrvatskog Domobrana.

DANAS POSLIJE PODNE “DERBY” GRAĐANSKI - HAŠK

U subotu poslije podne na igralištu u Maksimiru održat će se glavna utakmica državnog prvenstva 1943. uzvratni susret HAŠK-a i “Građanskog”. Prva utakmica završila se premoćnom pobjedom “purgera” od 3:0. “Purgeri” su pokazali u prvom dielu prvenstva, pogotovo

u prve dvie utakmice, izvrstnu spremu, tako da imaju najviše izgleda za osvojenje naslova državnog prvaka.

Vjerojatno ih na tom putu ne će omesti ni HAŠK, ma da nije izključeno iznenađenje. HAŠK bi morao pobijediti sa tri zgoditka razlike, pa da nakon ove igre zauzme prvo mjesto na tablici. To je sudeći po dosadašnjim igrama i gledajući objektivno — nemoguće. Prema tome može se očekivati zbilja ravnopravna borba, u kojoj će obje momčadi dati sve od sebe, jer se radi o dragocjenim bodovima.

”Purgerima” bi bio dovoljan i neodlučan rezultat, pa da za 95 posto osiguraju sebi prvo mjesto. U slučaju pak da izgube, vodit će se do kraja prvenstva zanimljiva borba, u kojoj će oba kluba uložiti mnogo nastojanja i truda, da poboljšaju svoju razliku u danim i primljenim zgoditcimač

”Concordija”, barem po dosadašnjoj spremi, ne može opasno ugroziti ni HAŠK, a još manje ”Građanski”. U športsklm krugovima vlada za ovu utakmicu veliko zanimanje. Početak glavne igre je u 3.15, dok predigra pačinje u 1.30 sati između pričuvene momčadi HAŠK-a i kombinirane momčadi ”Viktorij”. — I ”Građanski” i HAŠK nastupit će u sastavima, koje smo objavili u današnjem broju.

Zbog velikag zanimanja stavljene su ulaznice u predprodaju, pa se mogu dobiti u subotu prije podne u trgovini Perković (Jurišićeva). a od 12 sati na blagajni igrališta.

Druga utakmica četvrtog kola ratnog nogometnog prvenstva održat će se u nedjelju poslije podne na igralištu ”Concordije”. Bit će to dvoboj između momčadi državnog prvaka i ”Ličanina”. Očekuje se pobjeda ”zelenih”, pogotovo jer su ”Ličani” bili na prošloj utakmici protiv HAŠK-a upravo ispod svake kritike slabi. ”Concordija” će nastupiti u ovom sastavu:

Monsider; Kramer, Paviša; Franičević, Eibl, Hudika; Beam, Golob, Muradori, Arnold, Golec.

Momčad ”Ličanina” na ovoj utakmici izgledat će ovako:

Došen; Švaljek, Crnčec; Barabas, Kostelac, Avanić; Vedriš, Reberski, Bobek, Topić, Kapec.

Predigra ovoj utakmici bit će jedna od prvenstvenih utakmica rukometnih momčadi.

VEČERAS BORBA NAJBOLJIH HRVAČA

Zagreb, 8. listopada.

Hrvački savez održat će sutra na večer, u subotu 9. o. mj. u 7 sati u dvorani hrvatske športske vježbaonice (Palmotićeva ul.) priredbu, koje će čist prihod biti predan Hrvatskom Crvenom Križu. Na rasporedu su borbe naših najboljih hrvača ”Herkulesa”, ”Croatie” i ”Redarstvenog”.

U pietao skupini borit će se Pekorti (H) i Hiidek (C). U perolakoju skupini sastat će se Pongratz (H) i Mogullak (C). Mrkus (M) i Čudina (C) vodit će borbu u lakoj skupini, a u polusrednjoj naći će se Dragović (H) i Glumpak. Ujakovac (H) i Vrščak (C) odlučit će o pobjedi u srednjoj skupini, a Palković (H) i Messner (C) susrest će se u polutežkoj. Milković (R) i Gerovac (C) dat će zanimljivu borbu u teškoj skupini, dok će veoma zanimljiva biti ogledna borba Begača i Janesa.

Za ovu priredbu vlada veliko zanimanje, pa je sigurno da će i hrvački savez dati liep prinos od ove priredbe Hrvatskom Crvenom Križu.

DR. TOMISLAV MARETIĆ:
GRAMATIKA I STILISTIKA
 HRVATSKOGA KNJIZEVNOG
 JEZIKA
 (Pristup — Glasovi — Oblici
 — Ivrbe riec — Sintakse —
 Stilistika
 Broširano 636 strana vel. 8-ne
 CIENA KUNA 200.—
 (s poštarinom Kuna 18.—
 više; pouzećem Kuna 26.—
 više).
 HRVATSKO NAKLADNO D. D.
 »OBNOVA«
 Zagreb. Dr. Milana Šufflaya 28

BAZALO (42. nastavak)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Ne nastavi misli, jer joj suze zagušiše rieči u grlu. Pokrila je oči rukama, da zatomi suze, a usta je stezala, da sustegne jecaje, no nije joj polazilo za rukom ni jedno ni drugo. Gorko je proplakala, a Ivan ju je izpod u čudu pogledavao i nije znao, što bi počeo, da je umiri. Trzao je rukama da je gurne il prodrma, no nije ništa činio, već se je samo ominjao i ogledavao. Najzad reče posve tiho:

- Bože moj, Bože moj, što Vam je sad?!

Govorio joj je, kako mu je naletilo na jezik, sad "ti", sad "vi", a da iz tog nije pravio nikakova pitanja. Nije uobće ni primjećivao, a ni ona nije na to obraćala ni najmanje pažnje, jer je već naučena, da mnogi tako s njom razgovaraju.

Nije mu odgovarala, nego je udarila u još žešći plač. Posve se je zagrcala, te je morala malko podići glavu, da lakše oddušuje.

- Esi ti nje vidi je! - reče Ivan poluglasno. - Ka munjena, Bog bije š njom, a sad je bila zdrava. I pametno čeljade i već velika, a još vaik ka dite, budi Bog s nami ---

Ona se nije ni razabirala ni smirivala, već je neprekidno grcala u jecajima kao da će se zagušiti.

ti.

- Dosta j' toga! - vikne Ivan nenadano kao da je poludio, skoči i uzmahne da će je udariti šakom desnice, a ljevicom joj podupre i podigne čelo tako, da ga je morala pogledati. Trgla se je, ustala sa stolice i izmakla se za jedan korak, izpružila lievu ruku, da se obrani, a desnicom pritisla srdce. Udaralo joj je luđački, pa ga je poduprla, da joj ne izskoči iz grudi. U istom času zamukne, suze joj presuše i pogled se ukoči na Ivanu. On je mirno dočekao taj uplašeni siev njezinih liepih očiju, časak je gledao mirno i ozbiljno, a tek se lagano nasmiešio i rekao:

- Esi vidila, kako sam ja dobar likar za svaku bolest?!

Cuja se nije mogla tako brzo snaći, pa ga je dugo unezvjereno gledala. Nije nikako mogla pojmiti, da je to bila samo šala, odnosno njegova ljekarija za njezinu osjećajnost. Poslije odulje stanke, poslije skoro ubezumljena gledanja u najvećem iznenađenju, lice joj opet oživi i na njezinim se očima pokaza tračak smieška, a usne prošaptaše:

- Ajme meni, kakav si ti čovik?! --- Ne bi virovala, da mi je ko drugi kaživa ---

- A što ne bi virovala?!

- To, da si taki! Kako si me pripa ---

- Meni je dosta, da više ne plačeš - odgovori on veselo. Nisam zna, kako bi te drugačije umirije, a naši stari vele, da stra' i koze pase, pa unda, uvano, i ljude more natirati u tor Božji.

- E, braćo moja, kako si me pripa?! - govorila je ona i veoma mu se ljubezno i zadovoljno smiešila. Gledala ga je toplo, bratski, pa nastavila: - Ja sam rekla, da ste vi Kresojići neobični ljudi.

- A nu! - odgovori on posve neodređeno.

Samo sam to prikasno uvidila - nastavila je Cuja, oborila pogled i vjerojatno bi se opet bila razplakala, da se nije naglo trgla i nastavila: -

"Nova Hrvatska, Zagreb, 3. listopada 1943.

Al nek mi Svemogući oprost. Ja sam sve požalila i okajala, a i još ću, ako me Bog uzdrži. I ni ti se nemoj ljutiti na me.

- Oću, ako budeš još plakala!

- Plakati ne ću, al mi je teško, da ti ne mogu reći. Znaš: ja nosim Nikolu na duši, al mi je Bog svidok, da sam bila zalučena, ka blunasta i nisam znala, što sam radila ---

- Virujem ti i to te spašava, al Nikoli ---

- Ne divani mi o tom, jer ću se jope razplakati, pa ćeš me unda morati i biti prije neg se jope smirim.

- Znaš, što sam naumije?!

- Nude?!

- Što ti veliš, kako bi bilo, da idem obrštaru Šimiću i da mu divanim za Nikolu? Ja sam već bije š njim. Pozna me, pa mogu, a zna uvano i našeg strica baruna.

Sad više ne more ni un pomoći. Car je odredije, da ajduke triba na svaki način uništiti i to će se provesti ka Sveto pismo. To ti ja velim, obrštar nema sad više ništa s tim posla. Un i' je mirije, a soldati, ujtiti će ga domaći na talju, ja tebi velju, osim ako se ne vrata u granicu. Da ove pobiju, stara se kapitan Keht.

- Ovaj tvoj? - upita Ivan prostodušno, no Cuju udari to pitanje po srcu i obrazu, pa se trgne, značajno ga pogleda, promieni boju u licu, a onda odgovori mirno:

- E, e. Un, un, a ti znaš, il si barem čuje, što un ujtiti u svoje šake, to ne pušta, dok ne svršil!

Ivan je zašutio i u glavi snovao, kako bi svakako otišao satniku Kehtu, da s njim razgovara. Nije smio očekivati od njega pomoći, al je pomislio,

da bi ipak možda mogao čuti štogod, što bi bilo važno za daljnji posao za Nikolu. On je, doduše, vjerovao, da svatko mora proći svoj put, koji mu je Providnost ostavila, pa je vazda bio izvrgnut najvećoj napasti, da se posve pripusti struji, da ga nosi. Samo bi se teškom mukom trgnuo i sjetio se, da je ipak glavni sadržaj ljudskog života - borba. Bez nje ni nema života, pa nju napustiti, značilo bi prestati živjeti il barem: prestati željeti živjeti. A on i te kako želi, da još živi i da čini dobro, a u tu svrhu je i vriedno i potrebno, da se bori sa svim zaprekama, koje ga sretu na životnom putu. Keht nije najmanja zapreka.

Pozorno je motrio Cuju i vidio, kako se oko njezine glave viju prekrasne boje misli, koje su je okupile, kad se razgovara o Nikoli. I oči su joj odavale ljubav i zanos, kojim je mislila na tog nesretnog čovjeka. Ivan se je sjetio, kakove je oči i misli vidio kod te iste žene, kad su se sreli prošli put, tu negdje kraj Gospića! Da ne vidi svojim očima i da nema dobra pamćenja, ne bi vjerovao. Ta ga je promjena svakako veselila, jer je bila na korist i Cujinu i Nikolinu, al ju je jedva poimao. Ta ga je pojava podbadala, da se tim prije sastane sa satnikom Kehtom, jer nije izključena mogućnost, da je možda i on doživio bilo kakav prepород na bolje. Svakako je vriedno pogledati već i zbog tog, da ga pobliže upozna, jer ono prošli put nije bilo ništa drugo, nego međusobno mjerenje, vaganje i sa satnikove strane podrugivanje.

- Ako misliš --- Ja bi otiša kapitanu Kehtu --- Tako: da podivanimo - rekao je Cuji, koja ga je mirno promatrala. Njezine su oči doista sjale neobičnim sjajem, kako je on već prije opazio, a na licu joj je titrala razplamsala ljubav i čežnja. Ivan je to vrlo jasno i liepo vidio, pa je ustavio pogled na njoj i napasao ga velikim zadovoljstvom. On je uvijek bio neobično sretan, kad je vidio tako razpoloženje, na bilo kome, pa ga poznavao il nepoznavao. Veselio se je radi onog, na kome je to gledao, jer je znao, da je takovo razpoloženje već samo sobom velika sreća.

Pravna literatura

Dr. Frank: KAZNENO PRAVO
(II Posebni dio I. svezak) Kuna 45.—
Dr. Frank: KAZNENO PRAVO
(II. posebni dio II. svezak) Kuna 60.—
Dr. Krbek: STRANKA U PRAVNOM POSTUPKU Kuna 70.—
Dr. Krbek: UPRAVNO PRAVO I UVODNA I OSNOVNA PITANJA Kuna 70.—
Dr. Krbek: UPRAVNO PRAVO II. ORGANIZACIJA JAVNE UPRAVE Kuna 100.—
Dr. Lanović: UVOD U PRAVNE NAUKE Kuna 200.—
Dr. Stražniček: UČEBNIK MJENIČNOG PRAVA Kuna 50.—
Dr. Stražniček: TUMAČ ZAKONA O ČEKU od 19. XI. 1929. Kuna 60.—
Dr. Eggersdorfer: PANDEKTA I. DIO OBĆI DIO I STVARNA PRAVA Kuna 80.—
Dr. Frank: SURADJIVANJE SUDCA I PSIHIJATRA Kuna 15.—
Dr. Šilović—Dr. Frank: KAZNENO PRAVO I OBĆI DIO Kuna 80.—
D. Vrbanić: MJENIČNO PRAVO Kuna 40.—
Dr. Vrbanić: ČEKOVNO PRAVO Kuna 40.—
Matijević-Vesel: O ODGOVORNOSTI DRŽAVE I SUDACA ZA ŠTETU Kuna 40.—
(više poštansko odpremni troškovi)
HRVATSKO NAKLADNO D. D.
•OBNOVA•
Zagreb, šufflayeva ul. 28

IZMEĐU DVA SVIJETA

Mirko Jurkić

Grda.

Muško lice, opaljeno i smežgurano, istom sadek i gola gornja usna kazuju, da je ženskog roda. Išla je sagnuta, ispod opanaka frcala pržina i dimila prašina sa zagrijane ceste.

- O Grda! Gdje si, bona, ne vidjemo se, ima ciganska godina!

- Ko ti je Grda, grdan se rodio! — odviknula ona i podigla glavu pa izvalila oči u ćefenjak, na kojemu je sjedio mlad terzija i zabodavši iglu u sukno veseo gledao u nju.

Čaršijom se razložio smijeh, majstori ostaviše alat i trgovci aršine pa čekahu, ko će kakvu zgodnu dobaciti.

- Aj' ti, Grda, k meni amo, da popijemo kavu! — zovnu je trgovac. Ona ga pogleda i da će nešta opsovati, kad uto neko zavika:

- Grda, eto ti se vuče peta!

- Vuče ti se ćaćin zub!

- Grda! — dovikivahu sa svih strana.

- Grde vam matere, a grdani ćaće, — ljutila se ona i omahivala štapinom.

Onda osula psovke, i kad ču sve jednak smijeh i krisku nekih obijesnih, pođe dalje uz čaršju. Muški se poštapala, ovda onda podigla bi oči i ispod čupavih obrva ljutito se bacala na varošku čeljad.

- Nije ona Grda, njoj je ime Krpuša, — jedan će ozbiljan, a ostali u smijeh.

- Oh, ako te zakrpiš mojom kevom, vidjet ćeš, ko je Krpuša, pamtit će ti sin tvoje kotice! — prijetila ona i vitlala štapom,

- Je l' de, onda nek čuva zakrpu? — jedan će joj pomoći.

- Ti uvuci jezik! — oštro će mu ona, a onda i ne pitajući sjede na jedan ćefenjak i starom trgovcu nazva Isusa.

- Huska, ponesi mi kavu.

— Hoćeš crnu?

- Jakako! — izvalila ona oči.

Dok je pila, smirili se trgovci i zanadžije, istom bi po jedan nešto doviknuo, a ostali poslom zablavljeni, na komade kazivali, kako se je u nedjelju popela na vodenicu u crkvi i ružila puk, sve dok nije ujak poslao prokarature, da je izvedu. Ona sjedila na ćefenjku i pametno razgovarala s trgovcem, a on star i ozbiljan nije mario za šale ostalih dućandžija.

Ušutje žena, a onda se smrče i izvi nebu oči, pa skoči iz dućana i prekrsti se:

- U ime Oca i Sina i Duha Svetoga, amen.

Otište u sav glas moliti Očenaš i Zdravu Mariju. Pođe moleći dalje, držeci štap u visini i gledajući čas u zemlju, čas u vedro nebo.

— Ej, kam' platit kavu? — vikao za njom kave-džija. Ona kao da nije ni čula.

- Pusti je, kava je moja, — uhvati trgovac kave-džiju za rukav.

* * *

Još je sunce povisoko stajalo, kad je Grda mašila selo. Pođe dalje i stade kraj plota, što je opasivao malo seosko groblje.

- E, budala ja! - udari se palcem po čelu i vrnu se u selo. Pri kraju je stajala oniska ševarata kuća, ostarjela i opala, spustili se krajevi strehe i iz nje ispadao ševar. Izvuče žena drvo iz ereze i uđe,

O direku visila torba, nad ognjište se spuštale veruge, kraj ognjišta bio kotao, a na kraju uza zid sanduk, na njemu lonci i čanjci, u budžaku stajao stap i iz njega virila mećaja, tamo podalje bukare, busaći i dva tri tronoga stoca.

Sjede na stočić. Niz ramena pale joj znojave kose, napola sijede, a kako se je glava spustila, savio se vrat, pun mežgurica.

- Naleti. A nema mi mojih sokolova. Dali bi oni njima, gadovima! - govorila glasno Ika. Tako joj kršteno ime. — Zaboravili me zar moji sinci. A ne će njih majka!

Diže se i u tren raspiri vatru. Natače na veruge bakru s vodom, otvori sanduk i čanjkom zagrabila iz vreće pure pa potraži sito, da prosije.

- Moj Markica. Što on voli puru, pa još kad se dobro pomasti. Janje malo materino. Kako li me je grlio, kad bi magarac mali htio, da ga pustim u rake. A Jozo. I Bojko. E, nevoljo moja, uzeše mi ji'. Bolest ji' izjela, šta uradiše! — prokune Ika. — Odneseše osmero, osam mojih jабuka.

- Markica, sjedi s mirom! — povika stara podigavši glavu. Udarilo nešto o bukaru, kamenčić zar spao sa zida. Zagleda se Ika na onu stranu i zatrese glavom, da se je razbucana kosa razmahala poput grive u konja. — Nema ga. Grom ji! Kažem ja: Ostav'te, ljudi, neka ga! — Baci stara glavu k vatri, gdje su dogarali jelovi cjepaci. -'Oće l' ovo Ivan s konj'ma iz drva? — upita Ika. Niko ne odgovori. Opet se domisli: — Aja! I on mi je tamo. — Gladuju, sokoli moji. Šta ne vriješ, ne uzavrela! - poviknu stara i izađe, ne bi li gdje naišla na kakvo drvo. Vratila se za čas, noseći od ograde dvije lapirice. Rascijepi ih sje kirom i naloži vatru. Voda za čas provre.

- Tako, — zadovoljna će stara i uze mješaju, da probode u sredini, nek' bolje vrije. Veselo je stara spremala torbu, čanjak je otrla krpom i metnula ga na zemlju. Uzela onda bukaru, otvorila je i primakla nosu. U bukari bila kiselina. — Malo je poljuta, ama to voli moj Mišo. Jest će oni slatko.

Maslo se topilo i prskalo uz vatru. Drva dogarala, a iz bakre se dizala para, pura kvrcala. Skide Ika bakru s veruga, promiješa puru i navadi kašikom pun veliki čanjak. Pomasti puru i spremi čanjak povrh bukare u torbu. Metnu i kašike, uprti torbu i izmače iz kuće.

Sunce zalazilo. Daleko se iza kuće pružala sjena, a sjeni ispod golema jablana ne vidiš kraja.

Pohitjela Ika, da ne okasni. Svijet ju gledao, ona se nije obazirala. Za malo časa dođe do groblja. Križevi bacali sjene, šuštilo granje i lišće sa oraha i jablanova, odnekle se javljale poljske ptice.

Tamo ostrag pri kraju groblja poređalo se osam grobova. Nagnuli se drveni križevi, po grobovima porasla trava, a okolo zemlja bila ugažena.

Poplaši stara nekakvu pticu i sjede ispod prvog groba.

- Markica, ustaj svojoj materi, evo hrane! — udari Ika štapom po grobu. I po drugom lupnu, da dozove Niku, starijeg sina. Do Nike ležao Bojko, a do njega Luka i tako redom, a u najkrajnjem Ivan, najjači sin majke svoje.

- Ajte, djeco! — vikala stara i redala kašike. Smračilo se, lijetali slijepi miševi.

Mirni stajali grobovi, gorjele oči u stare majke, iza blage riječi počeli nijemim grobljem ozvanjati ljutiti prijekori,

- Ivane, pazi mi Marka, sine. De, Luka, pomaknider se, nek' se i Mišo primakne! Eto, Mišo, ljuta je. De sine. Markica! Uzmi, pa sutra s Dorušom u planinu, Ivane! Marko, kamo ti drugo blizne od Bijelke? Ljutio se ćaća. De sad jedi. A ti, oh, gori si od vuka! Dete ko braća. Evo i ja s vama. De s toga kraja. Pustite Markicu, on voli masno. De, šta se ljutiš, ti ukoljico! . . .

Odjekivali povici stare Ike pustim grobljem i čulo se, kako stara žvače. Mrak zavalio groblje i polje, u pomrčini se prepoznavalo drveće i mrka kapela, zvijezde iskrile i ganjale se od časa do časa po širokoj nebeskoj poljani.

Kad se je počelo bijeljeti istočno obzorje, vraćala se Ika kući s torbom na leđima, mirna hoda i spuštenih trepavica. Ko bi joj privirio bliže, mogao bi opaziti, kako se usne tiho miču, a na požitjelo lice slegao se mir bez trzaja . . .

FIFA I UEFA SE NEĆE POKORITI DODIKU

FENA i *dr. Muhamed Borogovac*, GLASNIK Nacionalnog kongresa Republike BiH - br. 686

FIFA i UEFA dostavile su Nogometnom savezu BiH zajedničko pismo u kojem je istaknuto da zadržavaju pravo da ne priznaju bilo kakve izbore u Savezu prije nego što bude usvojen Statut, koji nije prihvaćen na Skupštini 16. jula.

Nogometnom savezu BiH ostavljena je mogućnost da do 2. oktobra usvoji novi Statut.

U protivnom, status Saveza će biti predmet razmatranja na sjednicama Izvršnih komiteta FIFA-e i UEFA-e u oktobru, saopćeno je iz Nogometnog saveza BiH.

KOMENTAR: Da Bošnjaci nemaju na čelu izdajnike oni bi sada kazali: "Ako Dayton znači da ne možemo imati čak ni državnu fudbalsku reprezentaciju mi ga ne želimo više. Zato odustajemo od Daytona i vraćamo se na ustav jedinstvene Republike Bosne i Her-

cegovine kakva je uvijek bila i kakva je još uvijek legalna. Vraćamo se na statut Fudbalskog saveza Republike BiH, pa ko hoće da učestvuje dobro došao, ko neće ne mora, ali oni koji učestvuju predstavljaju cijelu Republiku BiH kako je to bilo i do Daytona."

Nažalost, umjesto toga, naši izdajnici će udovoljiti Dodiku i formirati dva saveza, "Nogometni Savez Federacije BiH" i "Fudbalski Savez RS" da bi pomogli da se četnicima legalizuje fudbalsku reprezentaciju RS.

Nama ne treba nikakva reprezentacija Federacije. Ne postoji nikakav patriotizam Federacije. Postoji samo patriotizam za našu domovinu Republiku BiH i zato razbijajući Bosne i Hercegovine smeta Reprezentacija. Ovo je prije svega borba za opstanak domovine, pa tek onda sport.

Navijači masovno trebaju izaći na demonstracije, poslije utakmica svake nedjelje, a mi pozivamo narod da glasa za onu stranku koja će obećati da će nam vratiti Fudbalski Savez Republike BiH, znamo da on bez problema zadovoljava zahtjeve FIFA-e i UEFA-a.

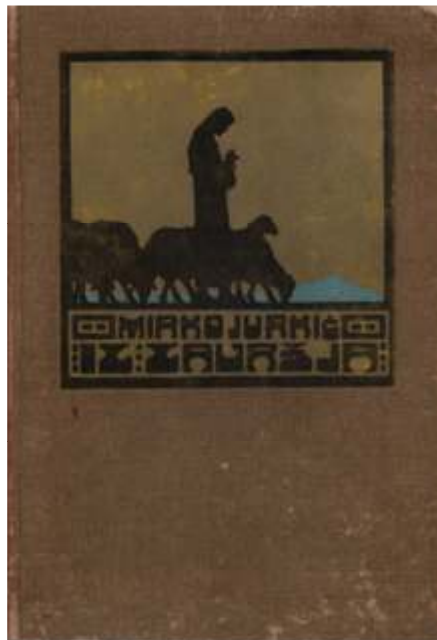
FIFA

POLITIKA NIJE KURVA - BOSNA I NJEGOŠ

dr. Vahid Sendijarević, Sarajevo

Na prethodni Online glasnik Br. 685 pod naslovom "POPIS STANOVNIŠTVA: NA DJELU ALIJINA PREVARA ZVANA "DUGI KORAK ZA KRATKI KORAK", dobili smo puno komentara. U ovom prilogu se osvrćemo na komentar koji je upućen na moju pažnju od mog dugogodišnjeg profesionalnog kolege, koji je proveo rat u BiH i veteran je Armije Republike BiH. U mom odgovoru, oslovljavaću svog kolegu sa Milorad (pseudonim).

Dragi Milorade,

Što se tiče tvog komentara da treba da izbjegnemo "bird view" (pogled iz ptičije perspektive) na situaciju u BiH, moram te potsjetiti na "Gorski vijenac": "Ko na brdu ak' imalo stoji više vidi no onaj pod brdom". Vjeruj mi, Njegoš je znao šta govori. Bez Gorskog vijenca danas ne bi bilo suverene države Crne Gore. Ono što je odredilo sudbinu Crne Gore je Njegošev stih:

*"Vuk na ovcu svoje pravo ima
k'o tirjanin na slaba čovjeka,*

*al tirjanstvu stati nogom na vrat,
ljudska je dužnost najsvetija."*

Ono što Njegoš kaže je to, da nije bitno koliko zuba ima neprijatelj, bitno je koliko neko želi slobodu. Zar imaju bolji primjeri kako narod koji se bori za slobodu ne može biti poražen od primjera Vijetnamaca, Avganistanaca i Albanaca.

Njegoš u Gorskom vijencu ne čini odgovornim samo neki svijet za sudbinu Crnogoraca, nego poziva Crnogorce da se obračunaju sa Otomanskom Imperijom (čitaj turskom silom) na vrhuncu njene moći. On svu odgovornost za sudbinu Crnogoraca stavlja na Crnogorce. Sloboda se ne dobija sa ispruženom rukom kao prosijak. Sloboda je jedina stvar na svijetu koju niko nikome ne može dati; sloboda se mora izboriti. "A

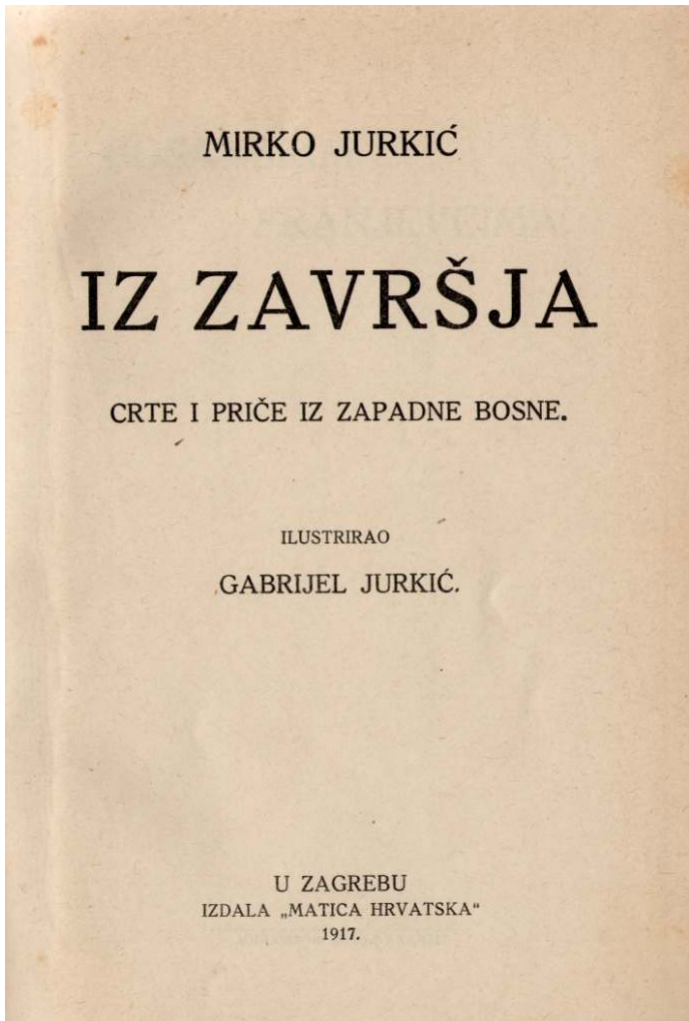
u ruke Mandušića Vuka svaka puška biće ubojita", kaže Njegoš.

Stvarno pitanje nije iz koje perspektive se posmatra situacija u BiH. Pitanje je da li je nečija pozicija zasnovana na istini ili ne. Kao i u hemiji, tako i u politici istina je ono što je mjerljivo. Da se razumijemo, politika nije kurva kao što mi u BiH kažemo. U politici ima lopova kao što se lopovi mogu naći među hemičarima, ljekarima, mesarima, automehaničarima. To što su neki ljekari lopovi

ne znači da je medicina kurva.

Mjera u politici su nacionalni (državni) i internacionalni ("međudržavni") zakoni. Akcija i ponašanje bilo kojeg političara se vrijednuje (mjeri) u odnosu na zakon. Ako predsjednik neke države koji se zakleo da će čuvati ustav i granice svoje države, pregovara sa agresorom o granicama i ustavu svoje države, on nije lopov zato što je politika kurva, on čak nije niti lopov, on je izdajnik. To što on radi nije politika, to je izdaja.

Ti vrlo dobro opisuješ kaos u Daytonskoj BiH. Šta drugo može biti nego kaos ako je uređenje BiH rezultat agresije i genocida. Anex IV Daytonskog sporazuma je nelegalan jer nikada nije prošao ustavnu procedure propisanu ustavom Republike BiH, povrh toga što je rezultat agresije i genocida. Nelegalan (plus genocidan) ustav je po definiciji nefunkcionalan, ali perfektan za politički, ekonomski i svaki drugi kriminal, uključujući "pranje" novca, trgovinu ljudima kao živom robom, itd. Upravo zato su sve institucije svijeta rekly NE Daytonskom ustavu i Daytonskom uređenju BiH. Tu su rezolucije Savjeta bezbjednosti UN-a, presuda Internacionalnog suda pravde o genocidu, odluke najviših zakonodavnih tijela u Evropi, Americi, itd. Svijet ima mehanizam da proglasi Daytonsko uređenje BiH nefunkcionalnim i kriminalnim, ali

svijet nažalost nema mehanizam da mjenja ustav BiH. To je u rukama građana BiH. Ko ne zna o čemu govorim, neka pročita Gorski vijenac.

Nakon presude Internacionalnog suda pravde, nema zahtjeva za ukidanje Daytonskog sporazuma i zahtjeva povratka na ustavni poredak prije agresije i genocida. Takav zahtjev može doći samo od građana BiH. Naravno, kada svijet gleda kakva je politička situacija u BiH, lako je doći do podatka da najveći izvozni partner Srbije, koja je označena kao agresor na Republiku BiH i koja je odgovorna za nespriječavanje genocida u BiH, jeste Daytonska genocidna BiH. I neka nam niko ne kaže kako se tu radi o izvozu roba u genocidnoj Republiku Srpsku. Puni su rafovi roba iz Srbije u cijeloj BiH uključujući i genocidnu Federaciju. Daytonska BiH ima najveći trgovački negativni bilans sa Srbijom. To je samo dokaz svijetu da je u BiH sve u redu. Ako su građani BiH zadovoljni sa političkom situacijom, zašto svijet ne bi bio za-

dovoljan Daytonskom BiH.

To još uvijek ne znači da vlade nekih zemalja, kao što je Amerika itd., ne snose odgovornost za prikrivanje presedana da se agresijom i genocidom može mijenjati ustav članice UN-a (čitaj suverene države/nacije). Presedan ovakvih razmjera će imati svoju cijenu i prije ili kasnije račun će platiti svjetskom pravni poredak. Kada su pitali Margaret Thatcher na CNN-u zašto Velika Britanija pristaje da vrati Hong Kong Kini, ona je rekla da nemaju izbora jer su potpisana tri internacionalna ugovora koja ih na to obavezuju. Tada ju je novinar potpjetio da je ekonomija Hong Konga veća od ekonomije Engleske. Margaret Thatcher mu je odgovorila da bi veća šteta bila da Velika Britanija prekrši interancionalne ugovore potpisane sa Kinom nego što će izgubiti upravu nad Hong Kongom. Rekla je da bi to dovelo do kolapsa internacionalnog poretka i svih internacionalnih ugovora. Rekla je da bez poštivanja

San Vida Vidovića.

internacionlnih sporazuma, ne bi bilo niti ekonomije, bio bi kaos, a mi ćemo dodati kao što je kaos u BiH. Presedan da se agresijom i genocidom osniva država (RS) će imati još pugubnije posljedice po svjetski pravni poredak.

Dobra vijest je da građani BiH imaju u svojim rukama sve instrumente internacionalnog prava da anuliraju ono što je uspostavljeno agresijom i genocidom. Loša vijest je da je odluka da

se pokrenu mehanizmi internacionalnog prava u rukama građana BiH.

Uslov da se BiH obračuna sa svijetskim i domaćim kriminalom u BiH je uspostavljanje pravednog ustava. A prvi korak do pravednog ustava je povrat na ustav koji je suspendovan agresijom i genocidom. Svaki pokušaj modifikacije genocidnog Daytonskog ustava ustava će uvijek rezultirati haosom.

Povratak.

BAKIR IZETBEGOVIĆ NA TELEVIZIJI RS UPOZORAVA NA MUSLIMANSKI TERORIZAM U BIH

24sata.info

Kandidat SDA za bošnjačkog člana Predsjedništva BiH Bakir Izetbegović rekao je da se BiH treba bojati terorizma, naročito organizovanog, koji se može napajati iz vehabijske zajednice.

"BiH se treba bojati terorizma, te kažnjavati one za koje se dokaže da su nasilnici", rekao je Izetbegović za RTRS, dodavši da niko ne može napraviti zajednicu u koju ne može ući policajac. Izetbegović smatra da vehabije treba pustiti da žive u zajednicama ukoliko to žele, ali da oni moraju da poštuju zakone BiH.

Bakir Izetbegović

USTAV HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE (4. dio)

“Nova Hrvatska”, Zagreb, 6. lipnja 1942.

IV. VELIKI CRKVENI SUD

§ 60. Veliki crkveni sud je vrhovna sudbena oblast za prestupe svećenstva i svjetovnjaka u vjerskim stvarima, za ženidbene parnice, kao i za prijepore unutarnje crkvene naravi. Sjedište je Velikog crkvenog suda kod mitropolije u Zagrebu.

§ 61. Veliki crkveni sud sastavljen je od:

- a) patrijarha kao predsjednika, koji može sebi odrediti zamjenika,
- b) jednog episkopa,
- c) tri člana iz svećeničkog staleža I
- d) pomoćnog – osoblja.

Njihove zamjenike postavlja patrijarh.

§ 62. Za članove Velikog crkvenog suda mogu biti imenovani svećenici, koji su svršili bogoslovni fakultet ili pravne nauke.

§ 63. Članovi Velikog crkvenog suda ne mogu biti rođaci ni međusobno ni s predsjednikom.

§ 64. Veliki crkveni sud odlučuje u vijeću, sastavljenom od predsjednika, tri člana i tajnika.

§ 65. Veliki crkveni sud u posljednjoj molbi odobrava, preinačuje ili ukida osude eparhijskih crkvenih sudova ureda radi ili povodom priziva stranke. Veliki crkveni sud preizpituje ureda radi:

1. osude eparhijskih crkvenih sudova o poništenju ženidbe,

2. osude eparhijskih crkvenih sudova:

- a) kojima je izrečen gubitak svećeničke službe,
- b) kojima je izrečena doživotna zabrana bogoslužnja,
- c) kojima je izrečeno oduzeće svećeničkog čina,
- d) kojima je izrečeno oduzeće svećeničkog čina s isključenjem iz crkvene zajednice,
- e) kojima su svjetovnjaci izključeni iz crkvene zajednice,

odluke eparhijskih crkvenih sudova, koje episkop uputi Velikom crkvenom sudu na konačnu odluku.

§ 66. Veliki crkveni sud rješava prijepore o nadležnosti pojedinih eparhijskih sudova.

V. EPARHIJSKI CRKVENI SUD

§ 67. Eparhijski crkveni sud je djelatnik (organ) episkopa za crkveno sudstvo i poslovanje unutarnje crkvene uprave u pojedinim eparhijama.

Hrvatski krajevi u slici: Dubrovnik i susjedni otoci
“Znanje i radost”, Knjiga prva, Zagreb, 1942.

Hrvatski krajevi u slici: Pogled s Hvara na Paklene otoke "Znanje i radost", Knjiga prva, Zagreb, 1942.

§ 68. Predsjednik toga suda je episkop, koji može sebi imenovati zamjenika.

§ 69. Eparhijski crkveni sud sastoji se od predsjednika, dva člana, tajnika i pomoćnog osoblja. Sve ovo osoblje postavlja episkop.

§ 70. Za članove eparhijskih crkvenih sudova mogu biti postavljeni svećenici, koji su svršili bogoslovni ili pravni fakultet, a u nedostatku ovih može episkop postaviti i druge.

§ 71. Članovi eparhijskog crkvenog suda ne smiju biti međusobno u rodu.

§ 72. Eparhijski crkveni sud valjano odlučuje u vieću, sastavljenom od predsjednika ili njegova zamjenika, dva člana i tajnika. Episkop može ovima imenovati zamjenike.

§ 73. Eparhijski crkveni sud odlučuje većinom glasova. Glasovanje počinje od najmlađega člana suda. Tajnik nema prava glasa.

§ 74. Ako se episkop ne složi s odlukom eparhijskog crkvenog suda, može uputiti predmet na ponovnu raspravu istom eparhijskom sudu. Ako ovaj ostane kod prvobitne odluke, može episkop čitav predmet sa svojim obrazloženjem poslati Velikom crkvenom sudu na konačnu odluku.

§ 75. Odluke eparhijskih crkvenih sudova zapisuju se u zapisnik, koji potpisuju učesnici kod razprave. Rješenja i osude potpisuju samo predsjednik i tajnik.

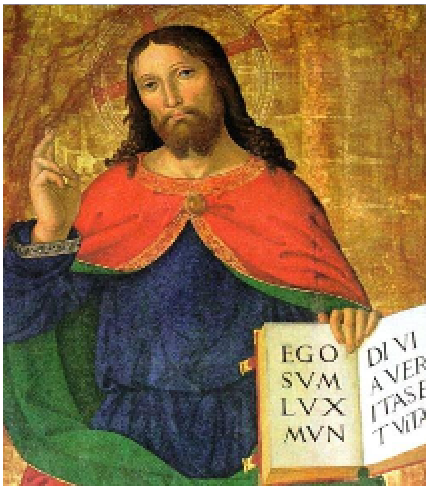
§ 76. Predmeti se rješavaju redom, kako su došli, osim ako episkop, naloži drugačiji postupak.

§ 77. Eparhijski crkveni sud sudi prema propisima ovoga ustava:

1. kanonske i stegovne priestupe svećenika,
2. priestupe vjernika, koji povlače izključenje iz crkvene zajednice na određeno vrijeme ili doživotno,
3. o tužbama o valjanosti ženitbe, poništenju ženitbe ili o njezinu razvodu.

Eparhijski crkveni sud rješava sukobe između svećenika kao i priepore zbog pokretnog i nepokretnog crkvenog imanja koje je svećenstvu dano na uživanje.

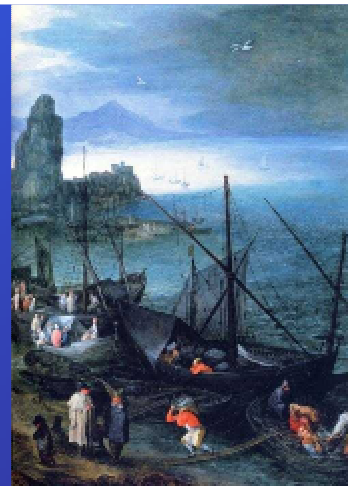
§ 78. Odluke eparhijskih crkvenih sudova, protiv kojih nije uložena žalba ili koje ne preizpituje ureda radi Veliki crkveni sud, ovršive su. Njih ovršuju područni crkveni djelatnici i građanske oblasti.

**V.
NEDJELJA
KROZ
GODINU
GODINA C**

Lk 5,1-11

Mirro Media CPS

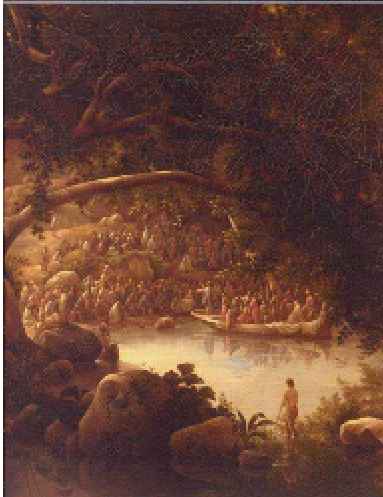
**U ono vrijeme:
Dok se oko
Isusa gurao
narod da čuje
riječ Božju,**

**stajao je on
pokraj
Genezaretskog
jezera. Spazi
dvije lađe
gdje stoje uz
obalu;**

**ribari bili
izašli iz njih i
ispirali
mreže.**

**Uđe u jednu
od tih lađa;
bila je
Šimunova pa
zamoli
Šimuna da
malo otisne
od kraja.**

**Sjedne te iz lađe poučavaše
mnogstvo. Kada dovrši pouku, reče
Šimunu: »Izvezi na pučinu i bacite
mreže za lov.«**

**Odgovori
Šimun:**

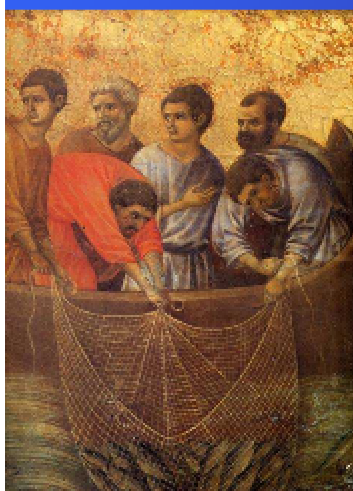
**»Učitelju, svu
smo se noć
trudili i ništa
ne ulovismo,
ali na tvoju
riječ bacit ću
mreže.«**

Učiniše tako te uhvatiše veoma mnogo riba; mreže im se gotovo razdirale.

Mahnuše drugovima na drugoj lađi da im dođu pomoći.

Oni dođoše i napuniše obje lađe, umalo im ne potonuše.

Vidjevši to, Šimun Petar pade do nogu Isusovih govoreći: »Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!«

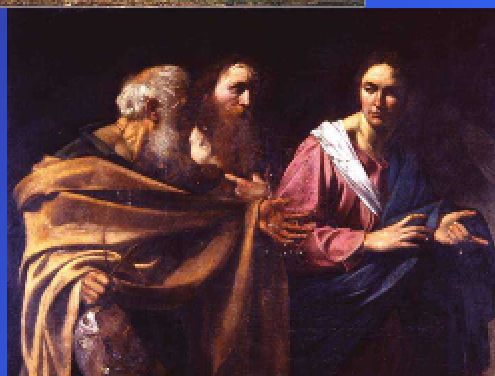
Zbog lovine riba što ih uloviše bijaše se zapanjio on i svi koji bijahu s njime,

a tako i Jakov i Ivan, Zebedejevi sinovi, drugovi Šimunovi.

Isus reče Šimunu: »Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude!«

Oni izvukoše lađe na kopno, ostaviše sve i podoše za njim.

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (58. nastavak)

Mieczystaw Malinski

IZIĐITE MU U SUSRETI!

Treba sačuvati nadu. Da će biti bolje, da će biti drugačije, jer ovako dalje ne može ići. Da će konačno zavladati pravednost, poštenje, pravo.

Treba sačuvati nadu. Da će ti bolje poći. Da ćeš svoje probleme riješiti, da ćeš zadobiti i postići ono za čim se propinješ, što priželjkuješ, što ti pripada, što očekuješ, za čim težiš, što tražiš, moliš, išteš.

Treba sačuvati nadu. Da ćeš se oporaviti, ustrajati, ozdraviti, povratiti mladenačke sposobnosti duha i tijela, da ćeš opet biti jak i sposoban više nego dosad, više nego ikad prije.

Treba sačuvati nadu. Osobito onda, kad potonu sve mogućnosti. Osobito onda, kad zaludno prolazi dan za danom, tjedan za tjednom, mjesec za mjesecom i ništa se ne mijenja, sve ostaje kako je bilo, dapače sve biva lošije i rastu strmi, neprobojni, nesavladivi bedemi bez vrata, bez ulaza, bez prilaza.

Treba sačuvati nadu. U noći — čekajući svanuće. U tami — svjetlo. U magli — zraku sunca. U hladnoći — novu toplinu.

Treba sačuvati nadu. Jer je bez nade život nemoguć. Nezamisliv. Bez nade život nije život. Kad naime, izgubiš nadu, prestat ćeš živjeti.

32. nedjelja kroz godinu A,

Mt 25, 1 — 13

ONA JE UBACILA SVE ŠTO JE IMALA

Mi smo kao ti ljudi, koji svoj novac ubacuju u riznicu. Jedan daje više, drugi manje, a neki tek toliko da se nešto daje. Sirota udovica žrtvovala je sve. Mi smo ljudi koji ubacuju sitniš u Božju riznicu - svoj suvišak koji nas ništa ne stoji, što za nas nema vrijednosti — barem ne previše. Ona je ubacila sve.

Mi smo ljudi koji Bogu dobacimo pokoju molitvu, od suviška svog života, otpatke svojih dobrih djela. Ona je dala sve. Više nije mogla, više nije imala. Tko od nas neće požaliti — osobito u predvečerje svojega života — što nije bio kao ona udovica!

32. nedjelja kroz godinu B,

Mt 25, 1 — 13

DJECA OVOGA SVIJETA

Bilo je vrijeme oduševljenja i ganuća, kad smo Božju riječ slušali zanesenošću otkrivača novih kontinenata. Bilo je vrijeme oduševljenja, kad smo bili spremni ostaviti sve svoje, da kupimo njivu na kojoj smo otkrili skriveno blago, biser Božjeg kraljevstva. Bilo je vrijeme oduševljenja, kad smo uprta pogleda u svog Ucitelja bili zadovoljni s jednim sandalama i jednom haljinom, kad se nismo bojali nesigurne budućnosti, bolesti i starosti. Bilo je vrijeme oduševljenja i velikih planova, kad nam ništa nije izgledalo teško i nijedna vrijedna stvar nemoguća, kad nismo gledali na vrijeme, već se raširenih ruku, nesebično, davali ljudima, ne brineći brigu, hoćemo li za to nešto dobiti ili ne. Bilo je vrijeme kad nas je nosilo oduševljenje.

A danas ni sami ne znamo, kad smo to krenuli drugim putem. Neprestano govorimo samo o svojim interesima, o svojem novcu, svojem položaju i svojem zdravlju. Ni sami ne znamo, kad smo to podlegli čarima novca i moći nad stvarima i ljudima. Danas smo uvjereni da se mora živjeti kao što i svi drugi žive. Da se mora imati krov nad glavom i to što čvršći; da se mora steći položaj, i to što unosniji. Premda priznajemo da

smo zapravo htjeli nešto drugo. No, na mladenačke godine gledamo kao na nezrele ludorije, na djetinje zanesenjaštvo. Molimo te zato, Isuse, dođi nam u susret, pođi s nama kao ono s učenicima, koji su išli u Emaus. Govori nam, kao što si njima govorio. Otvori nam oči da progleđamo, otvori nam uši da čujemo, ostani kod našeg stola, da te prepoznamo u lomljenju kru-

ha, da se naše srce — kao nekad prije - zažari oduševljenjem, da s tobom pođemo u svijet s jednim sandalama i jednom odjećom, sretni da možemo ljubiti Boga i ljude.

1. nedjelja kroz godinu C,
Lk 20, 27—38

BOŽJI PUSTOLOV (9. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

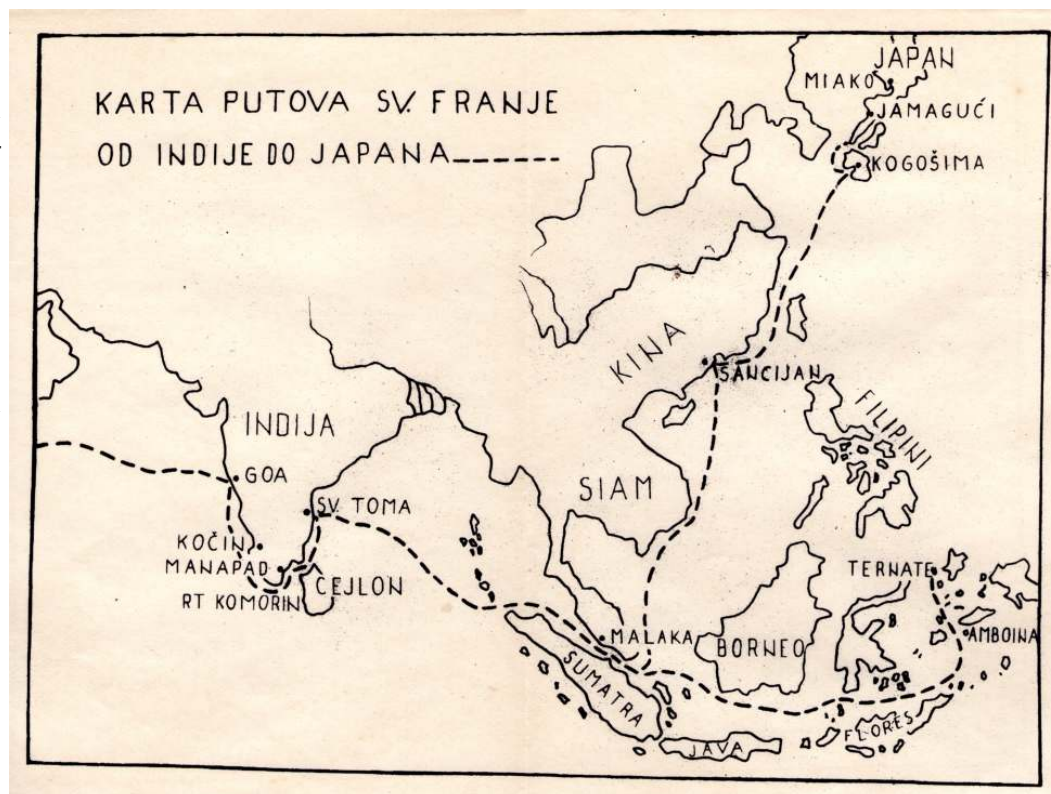
NAJČAROBNIJI OTOCI NA SVIJETU

Malaka je privremena stanica. Franjo krči nove puteve k Evanđelju, uvijek dalje, ali brine se veoma mnogo da svi od njega poučeni i kršteni dobiju i što solidniju duhovnu njegu.

Na Novu godinu 1546. otplovi Franjo iz Malake prema Molucima — 300 kilometara daleko, a put je trajao mjesec i pol, u najčudesnijim, najljepšim, ali i najopasnijim morima svijeta. No Franjo u mnogim pismima ne izriče ni jedne riječi o prirodnim ljepotama, već ga neprestano mori briga za jadne pogane, koji su u neznanju i tami, ili skrb za one kojima je otvorio Evanđelje, te nuka svoje pomagače i nasljednike neka ih pazе i njeguju. Tako i na ovom putu određuje, moli i nalaže u ime poslušnosti nekim ocima da dođu odmah za njim i preuzmu brigu na postajama gdje je obilna žetva za Kraljevstvo Božje:

“Osim toga molim Vas, nastojte da primite u Družbu ljude čestita života da nam pomognu pri širenju nauke Kristove na ovim otocima. Svaki neka kuša da dovede svećenika ill svjetovnjaka, koji osjeća snage da se odrekne svijeta, đavla i tijela ... Bog će nam to naplatiti . . .”

U molitvi, pokori, brigama i radu stigne Franjo do Molučkog otočja, za koje su se otimala dva kontinenta zbog majušne stvari — mirodijskih klinčića i muškatova oraha, a koji uspijevaju osobito na pet otočića pod vulkanskim kraterima.

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

akademik Mirko Vidović

Sakrivena strana

Mjeseca 1-2

Pet
godina
u
Titovim
tamnicama

200,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8,
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,

Hrvatski
uljudbeni
pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković